

Behandling af personoplysninger ved køb og salg af virksomheder

Processing of personal data during mergers and acquisitions

af RASMUS WITTRUP LAURSEN

Formålet med nærværende afhandling er at redegøre for og analysere nogle af de persondataretlige problemer, der opstår ved køb og salg af virksomheder. Dette sker navnlig ved inddragelse af praksis fra Datatilsynet samt persondataretlig litteratur.

Der gives indledningsvist et kort overblik over de relevante bestemmelser i Databeskyttelsesforordningen (DBF) og Databeskyttelsesloven (DBL). Dette inkluderer lovenes anvendelsesområder, oplysningstyper og behandlingshjemler.

Afhandlingen analyserer dernæst sælgers, købers og disses rådgiveres mulighed for at behandle personoplysninger i forbindelse med en due diligence-undersøgelse. Det konkluderes, at parternes muligheder for at behandle oplysninger er særdeles begrænsede, hvilket både skyldes at parternes tavshedspligt forhindrer muligheden for at opnå samtykke fra de registrerede og fordi få hjemler kan benyttes på dette stade. Det konkluderes derfor, at parterne kun kan behandle oplysninger, såfremt det sker i overensstemmelse med interesseafvejningen efter DBF art. 6, stk. 1, litra f, hvilket ikke altid er tilfældet. Afhandlingen berører dernæst kort visse problemer i forhold til due diligence-rapporter og parternes oplysningspligt over for de registrerede.

Herefter foretages en analyse af behandling af oplysninger under selve overdragelsen af kontrollen med virksomheden. Der fokuseres her på de mest almindelige overdragelsestyper, navnlig aktieoverdragelse, aktivoverdragelse, fusion og spaltning. Analysen foretages på baggrund af en gennemgang af Datatilsynets praksis om persondataretlig succession. Der forsøges at opstille nogle generelle betingelser, der skal opfyldes for at anse videregivelsen som en succession. På baggrund af denne analyse stiller afhandlingen sig kritisk over for Datatilsynets praksis om delspaltning samt nogle dele af litteraturen om succession ved fuldstændig spaltning.

Slutteligt analyseres sælgers mulighed for at videregive personoplysninger i de tilfælde, hvor DBF finder anvendelse ved virksomhedsoverdragelsen. Dette sker ved inddragelse af Virksomhedsoverdragelsesloven (f.s.v. angår oplysninger om medarbejdere) og de særlige markedsføringsregler i DBL (f.s.v. angår oplysninger om kunder). Afhandlingen finder, at sælger, som det klare udgangspunkt, kan videregive alle medarbejderoplysninger, der er indhentet efter anden hjemmel end samtykke. Til gengæld kan sælger som udgangspunkt kun videregive almindelige oplysninger om kunder, når de særlige markedsføringsregler ikke finder anvendelse og kun generelle oplysninger, når reglerne finder anvendelse.

Indholdsfortegnelse

1.	Abstract	3
2.	Forkortelser	4
3.	Indledning og problemformulering	4
4.	Afgrænsning	5
5.	Metode	6
6.	Databeskyttelsesforordningen – grundbegreber	6
6.1.	Materiel afgrænsning	6
6.2.	Behandling	6
6.3.	Personoplysninger	7
6.4.	Oplysningstype	7
6.4.1.	Almindelige oplysninger	7
6.4.2.	Følsomme oplysninger	8
6.4.3.	Semifølsomme oplysninger.....	8
6.5.	Behandlingshjemmel	8
6.5.1.	Almindelige oplysninger	8
6.5.1.1.	Art. 6, stk. 1, litra a – Samtykke	8
6.5.1.2.	Art. 6, stk. 1, litra b – Opfyldelse af en kontrakt	10
6.5.1.3.	Art. 6, stk. 1, litra c – Retlig forpligtelse	10
6.5.1.4.	Art. 6, stk. 1, litra f – Legitim interesse	10
6.5.2.	Følsomme oplysninger	11
6.5.2.1.	Art. 9, stk. 2, litra a – Samtykke	11
6.5.2.2.	Art. 9, stk. 2, litra b – Overholdelse af arbejdsretlige forpligtelser.....	11
6.5.2.3.	Art. 9, stk. 2, litra f – Fastlæggelse af retskrav	11
6.5.3.	Semifølsomme oplysninger.....	12
6.6.	Behandlingsprincipper	12
6.7.	Dataansvarlig og databehandler	13
7.	Undersøgelsesfasen	14
7.1.	Indledning	14
7.2.	Rollefordeling	15
7.2.1.	Target.....	15
7.2.2.	Sælger	15
7.2.3.	Køber	16
7.2.4.	Rådgivere	16
7.2.5.	Datarumsudbyder	17
7.3.	Anvendelse	17
7.4.	Due diligence	18
7.4.1.	Behandlingshjemmel	18
7.4.2.	Behandlingsprincipper.....	20
7.5.	Due diligence-rapporter	22
7.6.	Oplysningspligt	24
8.	Overdragelse af virksomheden	26
8.1.	Indledning	26
8.2.	Overdragelsesform	26
8.2.1.	Aktieoverdragelse	26
8.2.2.	Fusion	27
8.2.3.	Aktivoverdragelse	28
8.2.4.	Spaltning	30
8.3.	Overdragelse af enkelte aktiver	33
8.3.1.	Overdragelse af medarbejderoplysninger.....	33
8.3.1.1.	Behandlingshjemmel	34
8.3.1.2.	Behandlingsprincipper.....	37
8.3.2.	Overdragelse af kundeoplysninger.....	38
9.	Konklusion	41
10.	Litteraturliste	43

1. Abstract

The purpose of this thesis is to analyse the challenges that arise when processing personal data during mergers and acquisitions (M&A).

The thesis firstly gives a short overview of the relevant articles in the General Data Protection Regulation (GDPR) and the Danish Data Protection Act. This overview includes the material scope of the GDPR, the difference between sensitive and non-sensitive data as well as the relevant legal basis for processing during the M&A. For each article, the thesis remarks whether and to what extent any changes have been made between the GDPR and the Personal Data Protection Directive.

Secondly, the thesis analyses the possibility for controllers and processors to process personal data during the due diligence stage. Before discussing the legal basis for the processing itself, each parties' role as either controller or processor is assessed. The possibility of processing is limited, both because secrecy of the negotiations hinders the possibility of obtaining consent from the data subjects and because only few other forms of legal basis exists at this stage. Regarding the negotiation stage, the thesis also considers the limitations of processing data in a due diligence report. Lastly, the parties' duty to inform the data subjects is assessed.

Thirdly, the thesis analyses processing of personal data during the actual transfer of control of the target company. The analysis focuses on some of the most common methods of transfer, namely the sale of shares, the sale of assets, merger and division of a company. In this regard an extensive review of cases and opinions from the Danish Data Protection Office is conducted. The paper finds that for the majority of these transfers, the Danish Data Protection Office considers that the transfer makes no changes to the identity of the controller. For that reason, the GDPR is not applicable. The paper agrees for the most part with this interpretation. However, the paper finds the interpretation problematic with regard to the division of a part of a company for the purposes of an immediate subsequent sale.

Fourthly, the thesis analyses the legal basis for processing personal data during the actual transfer for those transfers in which the GDPR is applicable. As regards employee data, the directive on transfer of undertakings ensures that the target can transfer all relevant data to the buyer to ensure that the buyer can fulfil his duty to respect existing rights and obligations between the target and the employee. As regards customer data the legal basis depends on the nature of the data as well as the intended use by the buyer. If the intent is to continue the target company's activities, generic customer data can generally be transferred to the buyer. If however, the intent is direct marketing, the transfer must respect the restrictions set out in the Danish Data Protection Act.

2. Forkortelser

Art.	Artikel
Charter	Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder
DBF	Databeskyttelsesforordningen
DBL	Databeskyttelsesloven
EDBR	Det Europæiske Databeskyttelsesråd
EU	Den Europæiske Union
J.nr.	Journalnummer
DBD	Databeskyttelsesdirektivet
PDL	Persondataloven
SEL	Selskabsloven
VOL	Virksomhedsoverdragelsesloven
WP	Working Paper (vejledning udstedt af Artikel 29-gruppen)

3. Indledning og problemformulering

Den 25. maj 2018 trådte den nye databeskyttelsesforordning¹ i kraft. Forordningen viderefører i vidt omfang centrale begreber fra persondatadirektivet. Den persondataretlige regulering har henover årene bevæget sig fra periferien til centrum i retssystemet og DBF har i høj grad været et ”wake up call” for mange dataansvarlige. Dette skyldes ikke en pludselig opbakning til databeskyttelse og til de registreredes rettigheder, men nærmere de enorme bøder, der med den nye forordning kan udstedes, nemlig op til 4 % af en koncerns årlige omsætning.²

I forbindelse med en virksomhedsoverdragelse vil der næsten uundgåeligt være behov for at behandle og videregive personoplysninger. Dette vil især gøre sig gældende ved en potentiel købers undersøgelse af targetvirksomhedens (herefter benævnt ”target”) forhold. Ligeledes vil det være afgørende for køber, hvilke oplysninger om medarbejdere, kunder mv., som egentlig kan videregives ved en potentiel overtagelse af target.

Køb og salg af virksomheder er en naturlig del af erhvervslivet. Virksomhederne har både en økonomisk og juridisk interesse i at facilitere forhandlingerne og salgsprocessen, hvilket nødvendiggør udveksling af oplysninger om target. Omvendt har medarbejderne i target en interesse i, at private oplysninger om dem ikke deles med enhver, der har den mindste interesse i at overtage virksomheden, i hvilken de er ansat. Samtidig har kunder en interesse i, at deres private oplysninger ikke bliver gjort til genstand for salg mellem virksomheder.

DBF og den supplerende danske lov DBL³ fastsætter begrænsninger for, i hvilket omfang personoplysninger kan behandles og videregives. For at sikre en effektiv undersøgelse, forhandling

¹ Forordning 2016/679 af 27. april 2016

² Blume, 2018, s. 49

³ Lov nr. 502 af 23. maj 2018

og salg af en virksomhed er det derfor afgørende at fastlægge, hvilke oplysninger, en potentiel køber kan få adgang til og efter hvilken hjemmel.

Afhandlingen vil derfor redegøre for og analysere udvalgte persondataretlige problemstillinger ved køb og salg af virksomheder. Afhandlingen vil først redegøre for de for en virksomheds-overdragelse relevante bestemmelser i DBF og DBL samt hvorvidt der er sket en ændring i forhold til PDL. Herefter vil afhandlingen analysere de persondataretlige problemer i forbindelse med behandling af oplysninger under en due diligence. Analysen vil fokusere på, i hvilket omfang DBF og DBL finder anvendelse ved due diligence, samt i hvilket omfang parterne har hjemmel til at videregive oplysninger om registrerede, særligt ansatte. Slutteligt vil afhandlingen analysere, i hvilket omfang parterne efter behandlingshjemlerne har mulighed for at videregive oplysninger om ansatte og kunder i forbindelse med selve virksomhedsoverdragelsen.

4. Afgrænsning

Formålet med afhandlingen er at afdække nogle af de væsentligste databeskyttelsesretlige problemstillinger ved en virksomhedsoverdragelse. Forfatteren forudsætter, at læseren har et vist kendskab til selve det praktiske forløb for en virksomhedsoverdragelse. Derfor vil der kun blive redegjort kort for enkelte begreber inden for virksomhedsoverdragelse såfremt det anses for nødvendigt.

Afhandlingen er begrænset til problemer vedrørende DBF og DBL. Af hensyn til afhandlingens omfang, vil særregler, der supplerer DBF og DBL, ikke blive behandlet. Dette gælder navnlig for helbredsoplysningsloven⁴ og forskelsbehandlingsloven.⁵ Afhandlingen vil særligt fokusere på, i hvilket omfang det er muligt at behandle personoplysninger i forbindelse med en virksomhedsoverdragelse og efter hvilke(n) hjemmel(er). Fokus vil derfor være på parternes mulighed for at behandle og videregive oplysninger. DBF er en særdeles lang og kompliceret forordning, der indeholder mange formelle pligter, herunder eksempelvis oplysningspligt, fortegnelsespligt, samarbejde med tilsynsmyndigheder mv. Kun enkelte af disse vil blive behandlet, såfremt det anses for relevant.

Selvom en typisk virksomhedsoverdragelse gennemgår mange forskellige faser, herunder forhandlings-, præimplementerings-, og implementeringsfasen, vil afhandlingen alene fokusere på undersøgelsesfasen og selve virksomhedsoverdragelsen.

Afhandlingen er desuden afgrænset til virksomhedsoverdragelse i en dansk kontekst. Om end DBF har karakter af en forordning, og derfor skal fortolkes konformt i alle medlemsstater, er der åbnet for betydelige mængder af nationale særregler, herunder undtagelser til DBF. Der vil derfor ikke blive taget stilling til spørgsmål omkring lovvalg inden for EU ligesom overførsel til tredjelande ikke vil blive behandlet.

⁴ Lov nr. 111 af 21. marts 1979

⁵ LBK nr. 1349 af 16. december 2016

5. Metode

Med udgangspunkt i den retsdogmatiske metode⁶ vil der foretages en redegørelse og analyse af gældende ret ved en gennemgang af de retsregler, der regulerer behandlingen af persondata ved køb og salg af virksomheder. Afhandlingen tager udgangspunkt i DBF med inddragelse af DBL i det omfang, den supplerer forordningen. Til støtte for fortolkningen af loven vil der løbende blive inddraget afgørelser fra både EU-domstolen, danske domstole og Datatilsynet. Idet hovedparten af disse afgørelser er afsagt efter DBD⁷ og PDL,⁸ vil der tillige foretages en vurdering af afgørelsernes retskildemæssige værdi under forordningen. Slutteligt vil der ligeledes blive anvendt vejledninger fra Artikel 29-gruppen, EDBR og Datatilsynet.⁹

Herudover vil der med afsæt i den komparative metode¹⁰ blive inddraget internationale kilder samt udenlandsk praksis i det omfang, den danske retsstilling er uklar.

6. Databeskyttelsesforordningen – grundbegreber

6.1. Materiel afgrænsning

Både DBF og DBL gælder for al ”behandling af personoplysninger, der helt eller delvis foretages ved hjælp af automatisk databehandling, og for anden ikkeautomatisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register.”, jf. DBF art. 2, stk. 1 hhv. DBL § 1, stk. 2, 1. pkt. DBD og PDL anvendte udtrykket ”elektronisk behandling” og ikke ”automatisk behandling”. Disse begreber må dog anses for at være sammenfaldende.¹¹ Det materielle afgrænsningsområde efter DBF er derfor blot en kodificering af gældende ret efter DBD.¹² Uden for lovens anvendelsesområde falder altså manuel behandling af oplysninger, der ikke er eller vil blive indeholdt i et register.

6.2. Behandling

”Behandling” omfatter enhver form for håndtering af personoplysninger, herunder indsamling, registrering, videregivelse og sletning, jf. DBF art. 4, nr. 3, der i vidt omfang svarer til DBD art. 2 litra b. Definitionen i DBF er derfor en videreførelse af gældende ret.¹³ Afgørende for bestemmelsen er, at den er så bredt formuleret, at ingen handling eller f.s.v. undladelse, relateret til en personoplysning, falder uden for forordningens anvendelsesområde.¹⁴

⁶ Blume, 2010, s. 161

⁷ Direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995

⁸ Lov nr. 429 af 31. maj 2000

⁹ Ved gennemgang af praksis vil der for læsevenlighedens skyld blive henvist til hjemmel i DBF eller DBL, uanset om den pågældende afgørelse er truffet ud fra PDL. Dette gælder dog ikke, såfremt der er for afgørelsen relevante forskelle mellem DBF/DBL og PDL

¹⁰ Evald, 2020, s. 183f.

¹¹ Betænkning 1565/2017, s. 29 og Blume, 2018, s. 59

¹² Betænkning 1565/2017, s. 72f. og 78

¹³ Id., s. 71

¹⁴ Blume, 2018, s. 72

Særligt gælder dog, at når der sker udlevering af oplysninger fra en dataansvarlig til en data-behandler vil der foreligge en overladelse, og ikke en videregivelse. DBF vil derfor efter Datatilsynets praksis ikke finde anvendelse i sådanne tilfælde.¹⁵

6.3. Personoplysninger

”Personoplysninger” er defineret som ”enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (”den registrerede””, jf. DBF art. 4, nr. 1, der er identisk med DBD art. 2, litra a. Definitionen er således en kodificering af gældende ret.¹⁶

DBF finder ikke anvendelse på oplysninger om juridiske personer, herunder f.eks. navn, form og kontaktoplysninger, jf. også præambel 14. Derimod vil oplysninger om enkeltmandsvirksomheder være omfattet, idet der er sammenfald mellem virksomheden og den fysiske person.¹⁷ Ligeledes vil oplysninger om interessentskaber – i det omfang interessenterne består af fysiske personer – være omfattet af DBF.¹⁸ Slutteligt vil en virksomheds navn kunne være omfattet af DBF, såfremt den juridiske persons fulde navn afslører en fysisk person.¹⁹

DBF finder kun anvendelse, såfremt den registrerede kan identificeres. Dermed finder DBF ikke anvendelse, såfremt oplysningen er anonymiseret eller der er anvendt et pseudonym, jf. præambel 26.

6.4. Oplysningstype

Der skelnes mellem tre former for personoplysninger, navnlig ”almindelige” efter DBF art. 6, ”følsomme” efter art. 9 og ”semifølsomme” efter DBL § 8.²⁰

6.4.1. Almindelige oplysninger

DBF art. 6 vedrører almindelige (dvs. ikke-følsomme) oplysninger. Ifølge Datatilsynet og EU Domstolens praksis vil almindelige personoplysninger om arbejdstagere inkludere eksempelvis informationsoplysninger såsom telefonnummer,²¹ e-mail,²² nuværende stilling, arbejdsopgaver og -forhold,²³ arbejdstid,²⁴ løn²⁵ og skatteoplysninger.²⁶ Herudover kan der også være oplysninger såsom anbefalinger, tjenestelige forseelser og advarsler.²⁷

F.s.v. angår kunder vil almindelige oplysninger eksempelvis være navn, adresse, kontaktoplysninger, købshistorik mv.²⁸

¹⁵ Se eksempelvis j.nr. 2014-221-0301 om et advokatkontors overladelse af personoplysninger til brug for Experian Servicebureau A/S’ tjeneste ”Datavagten”

¹⁶ Betænkning 1565/2017, s. 71 og Nielsen og Larsen, U 2019B.69, s. 3

¹⁷ Blume og Kristiansen, 2011, s. 45f.

¹⁸ Datatilsynets årsberetning 2010, s. 26

¹⁹ Forenede sager C-92/09 og C-93/09, præmis 53 og 54

²⁰ Oplysninger om personnummer i DBL § 11 vil ikke blive behandlet i afhandlingen

²¹ Sag C-101/01, præmis 27

²² J.nr. 2003-216-0142

²³ Sag C-101/01, præmis 27

²⁴ Sag C-342/12, præmis 19

²⁵ Forenede sager C-465/00, C-138/01 og C-139/01, præmis 64

²⁶ Sag C-201/14, præmis 29

²⁷ Waaben og Nielsen, 2015, s. 219

²⁸ Klingsten, 2016, s. 453, n. 13

6.4.2. Følsomme oplysninger

Følsomme oplysninger vedrører race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold, helbredsoplysninger samt seksuelle forhold eller seksuel orientering. For en virksomhedsoverdragelse vil relevante følsomme oplysninger typisk være helbredsmæssige oplysninger, idet sygdomsforløb, handicap mv. for den enkelte ansatte kan være relevant for en potentiel køber. Helbredsoplysninger skal fortolkes bredt, således at det vedrører alle aspekter af en persons fysiske eller psykiske helbred.²⁹ Selv en oplysning om, at en person har skadet sin fod og er delvis sygemeldt udgør en helbredsoplysning.³⁰ En oplysning om, at en ansat er langtidssygemeldt uden angivelse af, hvad sygdommen består af, er dog ikke en helbredsoplysning,³¹ men vil i stedet være omfattet af art. 6.³²

Afhængigt af branchen kan target også være i besiddelse af følsomme kundeoplysninger. Dette kan eksempelvis være advokatkontorer, finansielle virksomheder, hjemmehjælpsvirksomheder mv. der typisk vil behandle følsomme oplysninger om kunderne, herunder helbredsoplysninger.

6.4.3. Semifølsomme oplysninger

Semifølsomme oplysninger vedrører strafbare forhold. Begrebet ”strafbare forhold” må fortolkes på samme måde som FVL³³ § 27, stk. 1, nr. 6.³⁴ Omfattet er derfor også lovovertrædelser, der ikke har eller vil udløse strafansvar, men som evt. kan udløse andre sanktioner, herunder en rettighedsfrakendelse. Politianmeldelser vil også være omfattet, men kun i det omfang de til en vis grad er underbygget.³⁵

6.5. Behandlingshjemmel

6.5.1. Almindelige oplysninger

Behandling af almindelige oplysninger kræver hjemmel i DBF art. 6, stk. 1, litra a-f. Behandlingshjemlerne er en videreførelse af gældende ret efter DBD art. 7 og PDL § 6.³⁶ Hidtidig praksis efter PDL § 6 er derfor fortsat relevant.³⁷

6.5.1.1. Art. 6, stk. 1, litra a – Samtykke

En af behandlingsgrundlagene i art. 6 er samtykke, jf. art. 6, stk. 1, litra a. Ifølge art. 4, nr. 11, og præambel 32, forstås et samtykke som enhver frivillig, specifik, informeret og utvetydig viljeserklæring fra den registrerede. Et gyldigt samtykke forudsætter, at samtlige fire kumulative betingelser er opfyldt.

²⁹ Sag C-101/01, præmis 50

³⁰ Sag C-101/01, præmis 51

³¹ J.nr. 2005-214-0107

³² Østre Landsrets afgørelse i B-653-07

³³ LBK nr. 433 af 22. april 2014

³⁴ Betænkning 1516/2010, s. 38 og lovforslag, L 68, de specielle bemærkninger til § 8

³⁵ Betænkning 1516/2010, s. 29f.

³⁶ Lovforslag, L 68, afsnit 2.3.2.3.1

³⁷ Nielsen og Lotterup, 2020, s. 345

Grundet skævheden i styrkeforholdet mellem arbejdsgiver og arbejdstager, kan der sættes spørgsmålstejn ved, om en arbejdstager er i stand til at give samtykke frivilligt.³⁸ Således er det EDBR's holdning, at det kun i exceptionelle tilfælde vil være muligt for en arbejdsgiver at støtte ret på et samtykke fra arbejdstageren, herunder hvis det kan bevises, at der ikke ville indtræde nogen negative konsekvenser ved ikke at samtykke.³⁹

Helt så restriktiv praksis findes imidlertid ikke i dansk ret. Efter PDL var frivillighedskravet fortolket således, at frivilligt samtykke foreligger, såfremt det ikke er fremkaldt ved pres eller tvang.⁴⁰ At samtykke er en betingelse for opnåelse af en modydelse, medførte til gengæld som udgangspunkt ikke, at samtykket ikke var givet frivilligt.⁴¹ I en arbejdsretlig kontekst blev dette fortolket således, at opnåelse af et arbejde eller ikke at blive afskediget ansås som en modydelse.⁴²

Ifølge DBF præambel 155 og art. 88 er der åbnet muligheden for, at medlemsstaterne ved national lovgivning kan fastsætte regler for, hvorledes personoplysninger i ansættelsesforhold kan behandles på baggrund af arbejdstagerens samtykke. Denne mulighed er i Danmark udnyttet gennem DBL § 12, stk. 3, der foreskriver, at samtykke anses for frivilligt, såfremt det er afgivet i overensstemmelse med DBF art. 7, stk. 4. Derved er praksis fra PDL opretholdt. Det er derfor muligt for en ansat generelt at samtykke frivilligt.⁴³

At samtykket skal være specifikt indebærer en konkretisering således, at det er klart og utvetydigt, hvad der skal meddeles samtykke til, herunder hvilke oplysninger der må behandles af hvem og til hvilke formål.⁴⁴

At samtykket skal være informeret indebærer, at det skal stå klart for den registrerede, hvad det er, vedkommende meddeler samtykke til. Den dataansvarlige er nødt til at give den registrerede tilstrækkelige informationer til, at den registrerede kan vurdere, om samtykke bør gives. Dette indebærer information om den dataansvarlige, formålet med behandlingen og i hvilken udstrækning videregivelse vil ske.⁴⁵

Slutteligt gælder, at et samtykke skal være utvetydigt. Herved forstås, at den registrerede med en aktiv handling skal samtykke til behandlingen. Et samtykke kan derfor ikke foreligge stiltiende.⁴⁶

³⁸ Jf. også præambel 43

³⁹ EDBR, Guidelines 5/2020 on consent under Regulation 2016/679, s. 9

⁴⁰ Lovforslag, L 147, de specielle bemærkninger til § 3

⁴¹ Se bl.a. j.nr. 2003-233-0028, der dog handlede om samtykke til det offentlige

⁴² Blume og Kristiansen, 2011, s. 67

⁴³ Lovforslag, L 68, de specielle bemærkninger til § 12

⁴⁴ J.nr. 2003-233-0028

⁴⁵ Nielsen og Lotterup, 2020, s. 295

⁴⁶ J.nr. 2003-233-0028 og DBF præambel 32, 3. pkt.

6.5.1.2. Art. 6, stk. 1, litra b – Opfyldelse af en kontrakt

Behandling kan ske, såfremt det er nødvendigt for at overholde en kontrakt, som den registrerede er part i. Det afgørende for denne bestemmelse er, at behandlingen skal være nødvendig for at *overholde* kontrakten. Bestemmelsen kan derfor ikke anvendes ved vilkår, der er ensidigt pålagt af den dataansvarlige.⁴⁷ Derfor vil det eksempelvis være lovligt under denne bestemmelse for en virksomhed at behandle en kundes adresseoplysninger med henblik på at kunne levere en vare, men ikke at behandle oplysningerne til brug for markedsføring.⁴⁸

6.5.1.3. Art. 6, stk. 1, litra c – Retlig forpligtelse

Behandlingen kan ske, såfremt det er nødvendigt for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige. Bestemmelsen vedrører kun forpligtelser, der følger af lov og derfor ikke ved kontrakt.

6.5.1.4. Art. 6, stk. 1, litra f – Legitim interesse

Behandling kan tillige finde sted såfremt den er nødvendig for, at den dataansvarlige eller tredjemand kan forfølge en berettiget interesse, medmindre den registreredes interesser eller grundlæggende frihedsrettigheder går forud herfor.

Bestemmelsen forudsætter en afvejning af på den ene side den dataansvarliges (eller tredjemands) interesser og på den andens side den registreredes interesser. Det er derfor i første omgang afgørende at vurdere, om den dataansvarlige (eller tredjemand) har en legitim interesse i behandlingen. Det følger af DBF præambel 47, 2. pkt. at der kan ”foreligge sådanne legitime interesser, når der er et relevant og passende forhold mellem den registrerede og den dataansvarlige, f.eks. hvis den registrerede er kunde hos eller gør tjeneste under den dataansvarlige.”

Den registreredes interesser og grundlæggende rettigheder skal fortolkes bredt og alle den registreredes relevante interesser skal tages i betragtning.⁴⁹ Det følger af DBF præambel 47, 3. pkt., at den registreredes interesser eksempelvis kan bestå i, hvad denne med rimelighed kan forvente, at oplysningerne benyttes til.

Afvejningstesten mellem parternes interesser omfatter en kompleks vurdering, der vedrører en række faktorer.⁵⁰ Fire faktorer der bør indgå i vurderingen er (i) en vurdering af styrken af den dataansvarliges interesser, (ii) effekten på den registrerede, (iii) hvorvidt den dataansvarlige har foretaget en foreløbig vurdering med henblik på at nedsætte effekten på den registrerede og (iv) passende sikkerhedsforanstaltninger, såsom anonymisering.⁵¹

⁴⁷ WP217, s. 16

⁴⁸ Id., s. 16ff.

⁴⁹ Id., s. 29f.

⁵⁰ Id., s. 25

⁵¹ Id., s. 33

6.5.2. Følsomme oplysninger

Der gælder som udgangspunkt et forbud mod behandling af følsomme oplysninger. Behandling kan dog ske, såfremt der er hjemmel i DBF art. 9, stk. 2. Behandlingshjemlerne svarer i vidt omfang til DBD art. 8, hvorfor Datatilsynets praksis fortsat er relevant.⁵²

6.5.2.1. Art. 9, stk. 2, litra a – Samtykke

Behandling kan ske på baggrund af udtrykkeligt samtykke. Kravene til samtykket er identiske med kravene til samtykke efter art. 6, stk. 1, litra a.^{53, 54}

6.5.2.2. Art. 9, stk. 2, litra b – Overholdelse af arbejdsretlige forpligtelser

Behandling kan ske såfremt det er nødvendigt for at overholde den dataansvarliges eller den registreredes arbejdsretlige forpligtelser eller rettigheder. Ordlyden er næsten identisk med DBD art. 8, stk. 2, litra b, men er nu udvidet således, at også den *registreredes* arbejdsretlige forpligtelser kan begrunde behandling.⁵⁵ Begrebet ”arbejdsretlige forpligtelser” skal forstås bredt og omfatter alle rettigheder og forpligtelser, der hviler på et arbejdsretligt grundlag, uanset om grundlaget er lov, aftale eller kollektiv overenskomst.⁵⁶

Idet bestemmelsen kun finder anvendelse i det omfang, der er hjemmel i EU-ret eller national ret, er det delvist op til den enkelte medlemsstat at beslutte, hvorvidt reglen finder anvendelse. Efter PDL § 7, stk. 3 havde man indskrænket anvendelsesområdet til, at bestemmelsen kun kunne begrunde oplysninger om en persons fagforeningsmæssige forhold.⁵⁷ Denne begrænsning er imidlertid forladt i DBL § 7, stk. 2, hvorefter alle følsomme oplysninger kan behandles for at overholde arbejdsretlige forpligtelser.⁵⁸ Der er således sket en betydelig udvidelse af anvendelsesområdet.

6.5.2.3. Art. 9, stk. 2, litra f – Fastlæggelse af retskrav

Endeligt kan behandling ske såfremt det er nødvendigt for at fastlægge et retskrav. Bestemmelsen svarer ordlydsmæssigt til DBD art. 8, stk. 2, litra e, 2. led og PDL § 7, stk. 2, nr. 4. Bestemmelsen er således en videreførelse af gældende ret.⁵⁹

Bestemmelsen finder både anvendelse på fastlæggelse af den dataansvarliges, den registreredes eller tredjemands retskrav.⁶⁰ Bestemmelsen kan f.eks. anvendes i det tilfælde, hvor en arbejdsgiver behandler helbredsoplysninger for at vurdere, om den registrerede har krav på erstatning for en arbejdsskade.⁶¹

⁵² Lovforslag, L 68, afsnit 2.3

⁵³ Betænkning 1565/2017, s. 208

⁵⁴ Se ovenfor afsnit 6.5.1.1.

⁵⁵ Betænkning 1565/2017, s. 209

⁵⁶ Betænkning 1345/1997, s. 238 og j.nr. 2004-216-0203

⁵⁷ Betænkning 1345/1997, s. 238

⁵⁸ Lovforslag, L 68, de specielle bemærkninger til § 7

⁵⁹ Betænkning 1565/2017, s. 214

⁶⁰ Lovforslag, L 147, de specielle bemærkninger til § 7

⁶¹ Betænkning 1565/2017, s. 199f.

6.5.3. Semifølsomme oplysninger

Det følger af DBL § 8, stk. 3 og 4, at private kan behandle hhv. videregive oplysninger om strafbare forhold enten på baggrund af samtykke eller hvis det er nødvendigt for varetagelsen af en berettiget interesse, der *klart* overstiger hensynet til den registrerede. Bestemmelserne giver derfor meget snævre rammer for, hvornår semifølsomme oplysninger kan behandles uden samtykke. Det giver en virksomhed mulighed for at registrere oplysninger om strafbare forhold med henblik på indgivelse af en politianmeldelse, eksempelvis i forbindelse med et butikstveri.⁶²

Slutteligt følger det af DBL § 8, stk. 5, at behandling af semifølsomme oplysninger kan ske, såfremt betingelserne i DBL § 7, jf. DBF art. 9 om følsomme oplysninger er opfyldte.

Det bemærkes, at den tidligere bestemmelse i PDL § 8 ligeledes vedrørte væsentlige sociale problemer samt andre rent private forhold. Her kan eksempelvis nævnes en arbejdstagers positive alkohol- eller narkotikatest⁶³ eller at en arbejdstager er blevet afvist, hjemsendt eller bortvist.⁶⁴ Disse indgår ikke i DBL § 8, idet DBF art. 10 udtømmende nævner strafbare forhold. Behandlingen af disse skal nu i stedet vurderes efter DBF art. 6 og art. 5. Der er ikke forudsat en sænkelse af beskyttelsesniveauet, idet det er forudsat, at nødvendighedskravet i art. 5 vil blive vurderet særligt strengt for disse oplysninger.⁶⁵

6.6. Behandlingsprincipper

Det følger af DBF art. 5, at al databehandling skal overholde en række nærmere definerede principper. DBF art. 5, stk. 1, litra a, b, c og e er en videreførelse af gældende ret efter hhv. DBD art. 6, stk. 1, litra a, DBD art. 6, stk. 4, PDL § 5, stk. 3 og PDL § 5, stk. 5. DBF art. 5, stk. 1, litra d svarer i al væsentlighed til PDL § 5, stk. 4. DBF art. 5, stk. 1, litra f er en nyskabelse i forhold til PDL,⁶⁶ men vil ikke blive gennemgået nærmere.

Ifølge DBF art. 5, stk. 1, litra a, skal behandlingen være lovlig, rimelig og gennemsigtig. Bestemmelsen fungerer som en generalklausul om ”god databehandlingsskik”. Hermed kan Datatilsynet tilsidesætte en behandling, som ellers er lovlig efter de øvrige regler i forordningen.⁶⁷ At behandlingen skal være gennemsigtig betyder, at det skal være muligt for den registrerede at overskue behandlingen, eksempelvis gennem kommunikation i klart og enkelt sprog.⁶⁸

Det følger af DBF art. 5, stk. 1, litra b, 1. led, at personoplysninger skal ”indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og må ikke viderebehandles på en måde, der er uforenelig

⁶² Lovforslag, L 68, de specielle bemærkninger til § 8

⁶³ J.nr. 2003-42-0641

⁶⁴ Id.

⁶⁵ Lovforslag, L 68, afsnit 2.3.2.3.3.

⁶⁶ Betænkning 1565/2017, s. 99

⁶⁷ Blume, 2018, s. 85

⁶⁸ DBF præambel 39

med disse formål”. Dette forhindrer den dataansvarlige i frit at genbruge og videregive oplysninger.⁶⁹ Det er vigtigt i denne forbindelse at være opmærksom på, at bestemmelsen ikke påkræver at det nye formål skal være foreneligt med det oprindelige, så længe det ikke er uforeneligt, hvilket giver den dataansvarlige en vis fleksibilitet.⁷⁰

Om det nye formål kan anses for ikke at være uforeneligt med det oprindelige behandlingsformål vurderes efter ”uforenelighedstesten”, jf. art. 6, stk. 4, litra a-e. Der skal således lægges vægt på forbindelsen mellem det oprindelige og det nye formål, forholdet mellem den dataansvarlige og den registrerede, personoplysningernes art (herunder følsomme oplysninger), de mulige konsekvenser for den registrerede samt tilstedeværelsen af fornødne garantier (herunder pseudonymisering og anonymisering). Herudover bør der også lægges vægt på den registrerendes rimelige forventninger.⁷¹ Slutteligt bør det formentlig indgå i vurderingen, om behandlingsgrundlaget skifter, om datakvaliteten forringes og hvilke ulemper der vil være forbundet med – gennem en anmodning om samtykke – at overlade det til den registrerede selv at afgøre, om oplysningerne må anvendes til det nye formål.⁷²

Det følger af DBF art. 5, stk. 1, litra c, at oplysningerne skal være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt for opnåelse af formålet. Dette proportionalitetsprincip forhindrer den dataansvarlige i at indhente, behandle eller videregive oplysninger udover, hvad der er nødvendigt til formålet. Den dataansvarlige bliver derfor nødt til ved hver enkelt behandling at vurdere, om realiseringen af formålet nødvendiggør at behandle oplysningerne i personidentificerbar form, eller om formålet kan realiseres gennem anonymisering.⁷³

Slutteligt gælder krav om, at oplysninger er korrekte og nødvendigt ajourførte,⁷⁴ ikke bliver opbevaret i længere tid end nødvendigt⁷⁵ samt beskyttet mod uautoriseret brug og hændeligt tab.⁷⁶

6.7. Dataansvarlig og databehandler

En dataansvarlig er ”en fysisk eller juridisk person, (...) der alene eller sammen med andre afgør, til hvilke formål og med hvilke hjælpemidler der må foretages behandling af personoplysninger”, jf. DBF art. 4, nr. 7. En databehandler er ”en fysisk eller juridisk person, (...) der behandler personoplysninger på den dataansvarliges vegne”, jf. DBF art. 4, nr. 8.

Det kan i praksis give betydelige vanskeligheder at afgøre, hvorvidt en person er dataansvarlig eller databehandler.⁷⁷ I vurderingen kan skeles til hidtidig praksis om definitionerne, da de er

⁶⁹ Betænkning 1565/2017, s. 82

⁷⁰ WP203, s. 39

⁷¹ DBF præambel 50, 1. led, 5. pkt.

⁷² Fenger, 2014, s. 786

⁷³ Blume, 2018, s. 91f.

⁷⁴ DBF art. 5, stk. 1, litra d

⁷⁵ DBF art. 5, stk. 1, litra e

⁷⁶ DBF art. 5, stk. 1, litra f

⁷⁷ Datatilsynet og Justitsministeriet, Vejledning om dataansvarlige og databehandlere, 2018, s. 7

en videreførelse af definitionerne i DBD.⁷⁸ Det vil altid bero på en konkret vurdering, hvorvidt en person er dataansvarlig eller databehandler, men der bør skeles til, hvorvidt en person har kontrol/instruktionsbeføjelse over en anden,⁷⁹ samt, som det vigtigste moment, formålet med behandlingen.⁸⁰ Herudover kan det også have betydning, hvordan den registrerede vil opfatte forholdet.⁸¹ På trods af bestemmelsens ordlyd har det mindre betydning, hvem der bestemmer hjælpemidlerne. Dette skyldes især, at en dataansvarlig ofte vil uddelegere opgaver grundet den dataansvarliges lavere tekniske viden og det derfor grundet den teknologiske og samfundsmæssige udvikling vil være bedst overladt til databehandleren at afgøre, hvilke hjælpemidler, der skal anvendes.⁸²

7. Undersøgelsesfasen

7.1. Indledning

Der findes ikke en standardproces, som alle virksomhedsoverdragelser gennemgår. Dog vil der ved næsten alle virksomhedsoverdragelser blive indledt en undersøgelsesfase. Fasen bygger på, at køber mangler viden om targets interne forhold og forretningshemmeligheder, der er afgørende for, om transaktionen bør foretages og til hvilken pris. Det sikrer tillige, at køber kan beskytte sig mod at blive mødt med uventede krav efter en potentiel overtagelse. Der vil derfor i almindelighed under forhandlingerne foretages en due diligence-undersøgelse. Formålet er at give købers rådgivere mulighed for at gennemgå forskelligt materiale om target, for at give køber et så fuldstændigt billede af target som muligt, f.s.v. kommercielle, juridiske, økonomiske og andre relevante forhold.⁸³ Idet den potentielle køber får adgang til fortrolige oplysninger om target, vil parterne typisk indgå en fortrolighedsaftale, der begrænser købers anvendelse af oplysningerne.⁸⁴

For gennemførelsen af en due diligence vil sælger og dennes rådgivere typisk oprette et datarum, hvor dokumenter stilles til rådighed for gennemgangen af target.⁸⁵ Datarummet vil enten være fysisk eller digitalt. Et fysisk datarum er et fysisk lokale, nogle gange hos sælgers advokat, revisor e.l., hvor alt relevant materiale består af fysiske kopier. Et virtuelt datarum er et datarum, hvor alle relevante dokumenter stilles til rådighed elektronisk via et website.⁸⁶ Virtuelle datarum vil også oftest sættes op af en af sælgers rådgivere, der har ansvaret for etablering og løbende vedligeholdelse.⁸⁷

Typisk vil en af targets allerstørste aktiver være den viden, som medarbejderne har opbygget gennem langvarig ansættelse, arbejdsgiverfinansieret efteruddannelse mv. Det vil derfor være relevant for køber at opnå viden om, hvordan medarbejderne fungerer, herunder forholdet mellem ansatte og ledelsen, arbejdsmiljøet, samarbejdet på tværs af medarbejdere, mv. Herudover

⁷⁸ Blume og Motzfeldt, ET.2018.32, afsnit 3

⁷⁹ WP169, s. 10ff

⁸⁰ Id., s. 14

⁸¹ Id., s. 13 og sag C-25/17, præmis 21

⁸² WP169, s. 14 og Blume, 2018, s. 74

⁸³ Hansen og Lundgren, 2019, s. 255

⁸⁴ Krejler og Pontoppidan, 2011, s. 22

⁸⁵ Id., s. 26

⁸⁶ Id., s. 26

⁸⁷ Klingsten, 2016, s. 455

vil også økonomiske og juridiske forhold omkring medarbejderne være af betydning, navnlig ansættelsestidspunkt, ansvarsområde, lønniveau, frynsegoder, opsigelsesvarsel og, især for ledende medarbejdere, change of control-klausuler.⁸⁸

7.2. Rollefordeling

Som beskrevet i afsnit 6.2. vil en udlevering af oplysninger fra en dataansvarlig til en databehandler være en overladelse, der ikke kræver hjemmel i DBF. Det vil derfor i første omgang være nødvendigt at fastlægge dataansvaret for de enkelte parter i en undersøgelsesfase. Af hensyn til afhandlingens omfang vil kun de mest typiske parter behandles i det følgende.

7.2.1. Target

Under undersøgelsesfasen vil target altid fungere som dataansvarlig. Dette begrundes i, at det er target der som arbejdsgiver bestemmer, hvilke oplysninger, der under ansættelsesforholdet indhentes hos de ansatte, til hvilke formål, og med hvilke midler.⁸⁹ Det samme er tilfældet for oplysninger om kunder, leverandører, investorer mv.

7.2.2. Sælger

Sælgers identitet vil afhænge af den foreliggende virksomhedstype. Enkeltmandsvirksomheder er ikke selvstændige juridiske enheder,⁹⁰ og der er således sammenfald mellem virksomheden, der bliver solgt, og ejeren af virksomheden.

Såfremt virksomheden drives i selskabsform, vil sælgers identitet afhænge af overdragelsesformen. Ved aktivoverdragelse vil sælger være den enhed, som har drevet virksomheden, altså virksomhedens bestyrelse eller direktion. Det betyder, at det er target selv, der er sælger.⁹¹ De enkelte bestyrelsesmedlemmer kan ikke anses for dataansvarlige, idet de ikke handler i egen interesse uden for selskabets kontrol.⁹²

Ved aktieoverdragelse er sælger(ne) kapital selskabets ejer(e).⁹³ Sælger kan således være en eller flere fysiske eller juridiske personer, herunder et holdingselskab eller et moderselskab. Sælger vil i den forbindelse være selvstændig dataansvarlig. Dette skyldes, at det her vil være sælger, der bestemmer, hvilke oplysninger, der skal behandles og til hvilke formål, de skal behandles.⁹⁴ Når target i forbindelse med undersøgelsesfasen overdrager oplysninger til sælger til brug for videregivelse til et datarum, vil videregivelsen fra target til sælger være en videregivelse mellem to dataansvarlige. Videregivelsen vil derfor i sig selv være en behandling, der kræver hjemmel.⁹⁵

⁸⁸ Hansen og Lundgren, 2019, s. 361

⁸⁹ Blume og Kristiansen, 2011, s. 47

⁹⁰ Munck og Fode, 2016, s. 80

⁹¹ Hansen og Lundgren, 2019, s. 96

⁹² WP169, s. 16

⁹³ Hansen og Lundgren, 2019, s. 52

⁹⁴ Klingsten, 2016, s. 455

⁹⁵ Id., s. 456

7.2.3. Køber

Køber kan ligeledes være en eller flere fysiske eller juridiske personer. Ofte vil køber være et aktie- eller anpartsselskab, eller en udenlandsk ækvivalent.⁹⁶ Køber kan imidlertid også eksempelvis være et datterselskab af et udenlandsk selskab, et konsortium bestående af investorer mv.⁹⁷ Den interne fordeling af dataansvaret kan i sådanne tilfælde blive ret kompleks og vil bero på en konkret vurdering af samarbejdet/kontrollen. Afgørende for denne afhandling er imidlertid, at køber vil være selvstændig dataansvarlig i forhold til sælger. Dette følger af, at det er køber, der bestemmer, hvilke oplysninger om target, der skal indhentes samt hvad formålet med indhentning af oplysningerne er.

7.2.4. Rådgivere

Både køber og sælger vil i forbindelse med undersøgelsesfasen gøre brug af rådgivere, herunder advokater. Fastlæggelsen af ansvaret som enten dataansvarlig eller databehandler har især voldt problemer i forbindelse med advokater.

På baggrund af praksis fra Registertilsynet og Datatilsynet har det i dansk teori været antaget, at en advokat generelt indtager rollen som databehandler, idet denne behandler sagen, og dermed oplysninger, på vegne af klienten.⁹⁸ I forlængelse heraf har det af Waaben og Nielsen samt af Klingsten været antaget, at den for sælger rådgivende advokat har ageret som databehandler i forbindelse med en due diligence.⁹⁹ Dette synspunkt må dog anses for forkert. Det følger af Artikel 29-gruppens vejledning, at en advokat typisk vil være dataansvarlig ved repræsentation af en klient, idet advokaten er underlagt selvstændige regler om sit erhverv og idet det er repræsentationen og ikke behandlingen af oplysninger, der er afgørende mellem parterne.¹⁰⁰ Artikel 29-gruppen anfører tillige, at en advokat vil være dataansvarlig i de situationer, hvor denne handler ud fra en meget generel instruks.¹⁰¹ Datatilsynet synes at have accepteret dette udgangspunkt i dets nyeste vejledning om dataansvarlige og databehandlere. Her udtales det at en advokat under en sag vil handle under en meget bred fuldmagt, hvor advokaten træffer selvstændige beslutninger om, hvilke oplysninger der indsamles, slettes, videregives mv., uden at dette sker efter instruks eller godkendelse fra klienten. Derudover er det ikke altid, en advokat overhovedet kan følge en detaljeret instruks, da denne er omfattet af advokatetiske regler.¹⁰² Der kan dog forekomme tilfælde, hvor en advokat er underlagt så specifikke instruktioner, at vedkommende vil ifalde rollen som databehandler. Dette kan eksempelvis være, hvis et advokatfirma administrerer en virksomheds whistleblowerordning, idet dette vil ske efter specifikke instrukser fra virksomheden.¹⁰³

Det må herefter vurderes, om rådgiverne i forbindelse med en due diligence agerer som dataansvarlig eller databehandler. Tages der udgangspunkt i købers rådgivere må der for det første

⁹⁶ Hansen og Lundgren, 2019, s. 49

⁹⁷ Id., s. 50

⁹⁸ Waaben og Nielsen, 2015, s. 165

⁹⁹ Id., s. 155 og Klingsten, 2016, s. 455

¹⁰⁰ WP169, s. 28

¹⁰¹ Id., s. 30

¹⁰² Datatilsynet, *Vejledning om dataansvarlige og databehandlere*, 2018, s. 23

¹⁰³ Id., s. 22f. og j.nr. 2006-42-1061

lægges vægt på, at formålet med advokatens behandling af oplysninger ikke er selve behandlingen på vegne af køber, men i stedet at yde køber rådgivning omkring target vedrørende evt. juridiske problemstillinger. For det andet må der lægges vægt på, at advokaten som udgangspunkt vil handle ud fra meget vide beføjelser. Advokaten vil i vidt omfang selv kunne bestemme, hvordan behandlingen af oplysningerne skal udføres, hvilke oplysninger, der er relevante at afrapportere, og om der er yderligere oplysninger, der skal indhentes om target. Det må derfor konkluderes, at advokaten vil være i stand til at handle så selvstændigt, at det er mest oplagt at anse vedkommende som dataansvarlig og ikke som databehandler.¹⁰⁴

Der kan dog forekomme situationer, hvor advokaten, på baggrund af en konkret vurdering, må anses for databehandler. Eksempelvis i sådan et tilfælde, hvor advokat A, der foretager den generelle due diligence for køber, aftaler med advokat B, at sidstnævnte skal bistå med visse dele af due diligence-processen. Såfremt advokat A giver advokat B specifikke instrukser om, hvilke dokumenter der skal gennemgås, samt hvordan advokat B skal afrapportere sine juridiske findings til A, som derefter afrapporterer samlet til køber, vil advokat B formegentlig være databehandler. Herudover kan advokat A også selv være underlagt så specifikke instrukser fra køber, at han tillige vil anses for databehandler.¹⁰⁵ Dette vil formegentlig være i de tilfælde, hvor køber har interne rådgivere, der uddelegerer enkelte opgaver til advokat A.¹⁰⁶

Samme vurdering vil gøre sig gældende f.s.v. angår øvrige rådgivere, herunder revisorer, finansielle rådgivere mv. Det må dog her bemærkes, at disse rådgivere sjældnere vil behandle personoplysninger, idet de oftere vil foretage undersøgelser af eksempelvis økonomiske og skatteretlige forhold snarere end ansættelsesretlige forhold.

7.2.5. Datarumsudbydere

Udbyderen af det virtuelle datarum vil være en databehandler for sælger. Det vil under forhandlingen være sælger, der bestemmer hvilke oplysninger, der skal lægges i datarummet og til hvilke formål. Udbyderen vil blot stille datarummet til rådighed under instruks fra sælger.¹⁰⁷ Som nævnt i afsnit 6.7. indgår det ikke med stor vægt, at datarumsudbyderen typisk vil bestemme hjælpemidlerne, altså i form af software, opstilling af datarummet mv.

7.3. Anvendelse

Det er tillige afgørende at fastslå, i hvilket omfang DBF overhovedet finder anvendelse ved en due diligence. Ved et virtuelt datarum vil enhver videregivelse af oplysninger til datarummet være en automatisk behandling. DBF vil derfor altid finde anvendelse.¹⁰⁸

F.s.v. angår fysiske datarum afhænger anvendelsen af DBF af omstændighederne. Datatilsynet har i j.nr. 2000-210-0002 udtalt sig generelt due diligence. Sagen vedrørte et advokatkontors generelle forespørgsel om klarlægning af de databeskyttelsesretlige regler ved due diligence.

¹⁰⁴ Advokatsamfundets vejledning, *Advokatens behandling af personoplysninger*, 2019, s. 11

¹⁰⁵ Id.

¹⁰⁶ Se i denne retning WP169, s. 29, f.s.v. angår revisorer

¹⁰⁷ Klingsten, 2016, s. 465

¹⁰⁸ Id., s. 452

Tilsynet udtalte, at PDL ofte ville finde anvendelse, idet der typisk vil være tale om systematiske samlinger af sagsakter. Datatilsynet henviste her til PDL § 1, stk. 2. Denne bestemmelse vedrørende systematisk manuel behandling er ikke videreført i DBL.¹⁰⁹ DBF og DBL vil derfor kun finde anvendelse, såfremt de manuelle oplysninger indgår i et register.

Ifølge forarbejderne skal et register forstås som ”fortegnelse, kartotekskasser, journalkortsystemer og andre samlinger af manuelt materiale, som opbevares efter bestemte kriterier vedrørende personer for at lette adgangen til de indeholdte personoplysninger.”¹¹⁰ Ifølge Datatilsynet er det yderligere en betingelse, at formålet med den strukturerede samling af materiale er at kunne finde frem til oplysninger om bestemte personer.¹¹¹

Sagsmapper samt samlinger af sagsmapper er ikke omfattet.¹¹² Udlevering af selve personalemapperne til datarummet er derfor som udgangspunkt ikke omfattet af DBF. Ved fysiske datarum vil oplysninger dog typisk indekseres, for lettere at kunne finde frem til bestemte oplysninger. DBF’s anvendelsesområde afhænger således af, om formålet med indekseringen er at kunne finde frem til bestemte personoplysninger. Eksempelvis kan medarbejderoplysninger forekomme indsat i et ringbind. Da ringbindet vil være struktureret efter kriterier, der gør det lettere at finde frem til oplysninger om bestemte medarbejdere, vil oplysningerne derfor også være omfattet af DBF.

Der kan omvendt forekomme enkelte tilfælde, hvor personoplysninger kan lægges i datarummet, uden at det er omfattet af DBF. Eksempelvis i det tilfælde, hvor en sagsmappe vedrørende targets leverandør lægges i datarummet, og hvori der fremgår kontaktoplysninger på en ledende medarbejder eller en kontaktperson. Sagsmappen vil naturligvis indgå i indekseringen i datarummet, men formålet med indekseringen vil være at finde frem til oplysninger om leverandøren og ikke personerne i mappen.

Såfremt oplysningerne opbevares digitalt, men printes og lægges i det fysiske datarum, vil der stadig være tale om automatisk behandling.¹¹³ I de tilfælde vil DBF derfor altid finde anvendelse.

7.4. Due diligence

7.4.1. Behandlingshjemmel

Efter fastlæggelsen af anvendelsesområdet er det afgørende at analysere, i hvilket omfang oplysninger, der er omfattet af DBF, lovligt kan lægges i datarummet. I j.nr. 2000-210-0002 bemærkede Datatilsynet indledningsvist, at udlevering af oplysninger fra sælger til den potentielle købers rådgivere udgør en behandling i databeskyttelsesretlig forstand, der kræver hjemmel. Selvom Datatilsynet ikke nævner det, er det vigtigt at erindre, at sælger i nogle tilfælde er en anden (fysisk eller juridisk) person end target. Udlevering af oplysninger fra target til sælger er

¹⁰⁹ Lovforslag, L 68, afsnit 2.1.3.1

¹¹⁰ Lovforslag, L 147, s. 90

¹¹¹ J.nr. 2001-24-0014

¹¹² Id. og DBF præambel 15

¹¹³ Se tilnærmelsesvist Nielsen og Lotterup, 2020, s. 213

derfor også en selvstændig behandling, der kræver hjemmel. Det må dog antages, at sælger har en klar berettiget interesse i behandlingen efter DBF art. 6, stk. 1, litra f.¹¹⁴ Udlevering til sælger vil derfor ikke blive behandlet i det følgende.

F.s.v. angår almindelige oplysninger efter DBF art. 6, kan disse ifølge Datatilsynet videregives til købers rådgivere, såfremt der foreligger samtykke, jf. DBF art. 6, stk. 1, litra a. Som nævnt i afsnit 6.5.1.1. skal et gyldigt samtykke være frivilligt, informeret, specifikt og utvetydigt. Hvis target ønsker den ansattes samtykke til videregivelse af oplysningerne, skal den ansatte derfor informeres tilstrækkeligt om, hvad der samtykkes til. Der opstår her en konflikt mellem på den ene side den ansattes ret til at blive informeret om, hvem oplysningerne videregives til og på den anden side sælgers forpligtelse om hemmeligholdelse om en potentiel virksomhedsoverdragelse. Det følger af EDBR's vejledning, at såfremt oplysningerne skal videregives til en selvstændig dataansvarlig, der er afhængig af det oprindelige samtykke, skal denne selvstændige dataansvarlige nævnes ved navn.¹¹⁵ Idet omfang køber og dennes rådgivere ikke vil kunne behandle oplysningerne efter anden hjemmel end samtykke, betyder dette, at target skal oplyse den registrerede om de interesserede køberes rådgivere, der har adgang til datarummet. Hvis ikke denne information gives, vil samtykket ikke være gyldigt. Target kan derfor eksempelvis ikke indsætte en generel klausul i en ansættelseskontrakt om, at den ansatte samtykker til, at "oplysninger overdrages til potentielt interesserede købere i forbindelse med et eventuelt fremtidigt salg af virksomheden". Samtykket kan kun indhentes i forbindelse med en aktuel due diligence hvor køberen kan benævnes. Sådant en tilkendegivelse vil imidlertid være et brud på forpligtelsen om hemmeligholdelse under forhandlingerne. Betingelsen om, at samtykket skal være tilstrækkeligt informeret ses derfor kun at kunne opfyldes, såfremt overdragelsen er offentliggjort.¹¹⁶ I alle andre tilfælde bør videregivelse ske efter anden hjemmel end samtykke.

Oplysningerne kan normalt tillige overdrages ud fra en interesseafvejning efter art. 6, stk. 1, litra f. Datatilsynet lagde vægt på, at sælger og den mulige køber har en berettiget interesse i videregivelsen. Der må her lægges vægt på, at sælger og køber har en naturlig forretningsmæssig interesse i at kunne sælge og købe virksomheder. Omvendt vil hensynet til den registrerede, henset til oplysningernes karakter og den strenge fortrolighed, typisk ikke tale imod behandlingen. Dette udgangspunkt må dog antages ikke at gælde for negativt ladede oplysninger, eksempelvis om begrundelser for løntillæg eller afslag, idet en medarbejder typisk vil have en berettiget interesse i at beholde disse oplysninger for sig selv.¹¹⁷ Herudover vil det formentlig som udgangspunkt heller ikke gælde, såfremt den ansatte ikke med rimelighed kan forvente, at oplysningerne vil blive videregivet til tredjemand.¹¹⁸ Dette kunne være tilfældet, såfremt target i forbindelse med indhentning af oplysninger i en privacy policy har oplyst den ansatte om, at oplysningerne ikke vil blive videregivet til tredjemand.

F.s.v. angår følsomme oplysninger efter DBF art. 9, er det Datatilsynets opfattelse, at disse oplysninger normalt kun kan videregives med den registreredes samtykke. Denne mulighed har

¹¹⁴ Klingsten, 2016, s. 456

¹¹⁵ EDBR, Guidelines 5/2020 on consent under Regulation 2016/679, s. 16

¹¹⁶ Hansen og Lundgren, 2019, s. 268

¹¹⁷ J.nr. 2007-321-0047 om offentligt ansatte og Klingsten, 2016, s. 458

¹¹⁸ DBF præambel 47

samme begrænsninger som for almindelige oplysninger. Med ordet ”normalt” er der lagt op til, at der kan forekomme situationer, hvor oplysningerne kan overdrages efter anden hjemmel end samtykke. Datatilsynet nævnte ikke nogen eksempler og det forekommer ikke oplagt i hvilke situationer, en anden hjemmel skulle kunne benyttes. Da overdragelsen stadig er i undersøgelsesfasen, har den potentielle køber og dennes rådgivere ingen arbejdsretlig forpligtelse overfor targetts ansatte, og der vil heller ikke være noget retskrav at fastlægge på dette stade. Der er hjemmel i art. 9, stk. 2, litra e til at behandle følsomme oplysninger, hvis disse tydeligt er offentliggjort af den registrerede, eksempelvis på sociale medier, men denne mulighed har formentlig lav praktisk relevans, idet køber blot selv kan indhente oplysningerne uden om datarummet. Det altovervejende udgangspunkt må således være, at følsomme oplysninger i praksis ikke kan videregives i datarummet.

I forhold til semifølsomme oplysninger efter DBL § 8, fandt Datatilsynet, at disse tillige som udgangspunkt kun kan videregives med den registreredes samtykke, jf. DBL § 8, stk. 4, 1. pkt. Dog er det muligt at videregive oplysningerne uden samtykke, såfremt private interesser *klart* overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelsen. Datatilsynet gav ingen eksempler på sådanne tilfælde, men udtalte, at det beror på en konkret vurdering, om det gør sig gældende. Det må her erindres, at Datatilsynets udtalelse vedrørte semifølsomme oplysninger efter PDL. Denne bestemmelse indeholdt tillige oplysninger om rent private forhold. Det kunne således tænkes, at oplysning om bortvisning af en for køber afgørende nøglemedarbejder efter omstændighederne kunne udleveres. En sådan oplysning skal efter DBF have hjemmel i art. 6. Idet bestemmelsen om semifølsomme oplysninger efter DBF alene vedrører strafbare forhold, forekommer det til gengæld ikke oplagt, at købers interesse i sådanne oplysninger klart vil kunne overstige den ansattes.

7.4.2. Behandlingsprincipper

Slutteligt gjorde Datatilsynet i j.nr. 2000-210-0002 opmærksom på, at følsomme oplysninger i videst muligt omfang anonymiseres, og at der generelt udvises tilbageholdelse med udlevering af sådanne oplysninger. Tilsynet henviste i den forbindelse til DBF art. 5, stk. 1, litra c. Der kan naturligvis ikke slutes modsætningsvist fra denne udtalelse, idet bestemmelsen også gælder for almindelige oplysninger.

Tilsynet gik ikke nærmere i detaljer i forhold til DBF art. 5, stk. 1, litra c. Formålet med en ansættelsesretlig due diligence er at vurdere, dels hvordan de ansatte fungerer i virksomheden, dels hvorvidt det er muligt at beholde ledende medarbejdere og dels at afdække risici forbundet med overtagelsen.¹¹⁹ Behandling kan derfor kun ske, såfremt det er nødvendigt for opfyldelsen af disse formål. Nødvendighedskriteriet vil naturligvis altid bero på en konkret vurdering, men en særdeles vigtig faktor i denne forbindelse er, at undersøgelsesfasen typisk vil være faseopdelt. Dette gælder særligt, såfremt der er flere interesserede købere, meget sensitive forretningsdata eller tvivl om, hvorvidt virksomheden overhovedet ønskes solgt.¹²⁰ Derfor vil undersøgelsen som regel starte ud med en overfladisk gennemgang af target, som derefter bliver gradvist mere dybdegående.¹²¹ Det må antages, at vurderingen af, hvilke oplysninger, der er nødvendige

¹¹⁹ Hesgaard, HR JURA magasinet, 2012, s 16

¹²⁰ Krejler og Pontoppidan, 2011, s. 22

¹²¹ Id.

at videregive, vil ændre sig i takt med, hvor langt i forhandlingen parterne er nået.¹²² Individuelle ansættelseskontrakter hos ansatte vil eksempelvis ikke være nødvendige på et stadi i undersøgelsesfasen, hvor købers rådgivere kun gennemgår meget overfladiske oplysninger. Dette medfører, at jo tættere parterne er på en kontrakt, des mere information kan videregives. Såfremt der allerede i starten af due diligence-processen ønskes at videregive personoplysninger, bør alle disse være anonymiseret, således at selv basale oplysninger om virksomhedens nøglemedarbejdere og ledere efter omstændighederne er overstreget. I starten bør al form for information om ansatte og kunder desuden kun videregives i abstrakte former eller anonymiseres. Ønsker køber eksempelvis information omkring ansattes løn, bør sælger ikke videregive information om en bestemt persons lønniveau, men i stedet blot foreligge information om det gennemsnitlige lønniveau for en nærmere afgrænset gruppe af ansatte. Dette desuagtet, at løn ikke er følsom oplysning. Det samme vil gælde for andre oplysninger, herunder personalegoder, pensionsforhold, mv. I takt med at man når tættere på en endelig kontrakt, kan mere og mere information, herunder specifikke personers lønniveau, videregives, således at det afspejler det stadi, forhandlingen er nået. På de sidste stadi af undersøgelsesfasen vil købers rådgivere derfor kunne få udleveret eksempelvis fulde ansættelseskontrakter for ledende medarbejdere og nøglemedarbejdere, alle ansættelseskontrakter med change of control-klausuler, incitaments- og bonusprogrammer, fratrædelsesgodtgørelser mv. Disse oplysninger vil alle være nødvendige for formålet med due diligencen.

F.s.v. angår følsomme oplysninger vil det som altovervejende hovedregel ikke være muligt at videregive i overensstemmelse med art. 5, stk. 1, litra c. Evt. arbejdsretlige tvister vil være relevant for køber og disse kan efter omstændighederne indeholde følsomme oplysninger. Eksempelvis vil en arbejdsskadesag indeholde helbredsoplysninger og en tvist efter forskelsbehandlingsloven vil indeholde oplysninger om race, etnicitet el. Formålet med at få udleveret oplysninger om arbejdsretlige tvister er, at give køber mulighed for at vurdere det sandsynlige udfald af tvisten og de hermed forbundne økonomiske risici. Derudover vil det være muligt at vurdere, hvilke udfordringer target har i relation til medarbejdere.¹²³ Formålet må som altovervejende hovedregel kunne nås uden at angive hvilke(n) medarbejder(e), tvisterne handler om. Sådanne tvister bør derfor videregives i anonymiseret form.

Udover arbejdsretlige tvister vil videregivelse af følsomme oplysninger formentlig sjældent være nødvendigt for formålet.¹²⁴ Fagforeningsmæssige forhold om enkelte ansatte vil ikke være nødvendig, idet det afgørende for køber er, hvilken overenskomst target selv er omfattet af. Helbredsoplysninger om den enkelte medarbejder vil som hovedregel heller ikke være nødvendig for køber. Selvom sygdom hos medarbejderne er relevant, vil de typisk kunne videregives i anonymiseret form. Såfremt target har ansat en eller flere personer med handicap, der kræver særligt udstyr, vil sådanne oplysninger kunne gives i anonymiseret tilstand. Selv i det tilfælde, hvor en nøglemedarbejder er langtidssygemeldt eller arbejder på deltid grundet sygdom, er det ikke altid nødvendigt at angive, hvad sygdommen består i, såfremt det er tilstrækkeligt alene at oplyse, hvornår vedkommende forventes at fortsætte arbejdet. Slutteligt vil oplysninger om

¹²² Hansen og Lundgren, 2019, s. 268

¹²³ Krejler og Pontoppidan, 2011, s. 146

¹²⁴ Pedersen og Schaumburg-Müller, 2019, s. 65

race, etnicitet, seksualitet mv. typisk i det hele være irrelevant i en ansættelsesretlig due diligence.¹²⁵

Samme vurdering må antages at gælde f.s.v. angår semifølsomme oplysninger. Det vil sjældent være relevant at videregive oplysninger om strafbare forhold om en medarbejder under en due diligence. Er en medarbejder eksempelvis blevet afskediget eller bortvist grundet underslæb, vil selve oplysningen om afskedigelsen eller bortvisningen formentlig være tilstrækkelig for formålet. Det må dog erindres, at oplysninger om bortvisning vurderes særligt strengt, idet de tidligere var omfattet af PDL § 8.

Derudover er videregivelse til datarummet begrænset af formålsbestemthedsprincippet i DBF art. 5, stk. 1, litra b, hvorefter behandlingen ikke må være i strid med den oprindelige indsamling. For sælger betyder dette, at oplysninger kun må lægges i datarummet, såfremt det ikke er i strid med det oprindelige formål. Denne vurdering vil nok som altovervejende udgangspunkt falde ud til fordel for sælger. Der er en klar forbindelse mellem den registrerede og den dataansvarlige, konsekvenserne for den registrerede vil være forholdsvis lave, idet undersøgelsesfasen i forvejen er undergivet stærk fortrolighed, og det vil være forbundet med betydelige ulemper – i form af brud på fortroligheden – såfremt det var nødvendigt at indhente samtykke fra den registrerede. Vurderingen vil formentlig kun falde ud til fordel for den registrerede, såfremt der behandles følsomme oplysninger, eller såfremt sælger tidligere har oplyst den registrerede, at oplysningerne ikke vil blive overdraget til tredjemand.¹²⁶

For køber betyder det, at oplysningerne i datarummet ikke må benyttes til et formål, der er uforeneligt med det formål, hvormed de er lagt i datarummet. Formålet er naturligvis, at køber skal have mulighed for at vurdere target i forbindelse med undersøgelsesfasen. Det vil derfor være i strid med art. 5, stk. 1, litra b, såfremt køber eksempelvis efterfølgende anvender kundeoplysningerne fra datarummet til markedsføring¹²⁷ eller oplysninger om medarbejdere til at rette tilbud om ansættelse. Dette kan naturligvis tillige være i strid med fortrolighedsforpligtelsen.¹²⁸

7.5. Due diligence-rapporter

I forbindelse med en due diligence vil købers rådgivere typisk udarbejde en due diligence-rapport, hvori fremgår rådgivernes findings, der herefter bliver udleveret til køber. Datatilsynet udtalte i j.nr. 2000-210-0002, at køberen kan anvende rapportens oplysninger og konklusioner ved vurderingen af target i forbindelse med forhandlingerne. Derimod vil en senere anvendelse af rapporten til et andet formål eller en videreoverdragelse til andre som altovervejende hovedregel være i strid med DBF art. 5, stk. 1, litra b, ligesom DBF art. 6 og 9 samt DBL § 8 typisk ikke vil være opfyldt. Dette kunne eksempelvis være tilfældet ved købers videregivelse af rapporten til en finansieringskilde.¹²⁹

¹²⁵ Target vil typisk heller ikke være i besiddelse af de fleste af disse oplysninger, idet indhentelse og modtagelse vil være i strid med forskelsbehandlingslovens § 4

¹²⁶ Klingsten, 2016, s. 457

¹²⁷ Id.

¹²⁸ Hansen og Lundgren, 2019, s. 153

¹²⁹ Id., s. 269

Datatilsynet udtalte sig ikke yderligere om due diligence-rapporter, herunder om udleveringen af oplysningerne mellem køber og købers rådgivere. Hansen og Lundgren anfører, at såfremt selve udleveringen af personoplysninger fra sælger til købers rådgivere er lovlig, vil gengivelse af oplysningerne i en due diligence-rapport til køber være lovlig.¹³⁰ Det må dog erindres, at da købers rådgivere som udgangspunkt har karakter af dataansvarlige, vil udleveringen af rapporten til køber være en selvstændig videregivelse af personoplysninger, der kræver hjemmel. F.s.v. angår selve behandlingshjemlen for både almindelige, følsomme og semifølsomme oplysninger, må de samme betragtninger som de under afsnit 7.4.1 nævnte gøre sig gældende. Samtidig skal de i rapporten medtagne oplysninger være tilstrækkelige og relevante og ikke omfatte mere end hvad der kræves til formålet, jf. DBF art. 5, stk. 1, litra c. Formålet med en due diligence-rapport er at få afdækket de væsentligste punkter, der har direkte indflydelse på forhandlingerne. Formålet er således ikke at give køber indblik i hvert eneste forhold af target.¹³¹ Det vil derfor ikke være samtlige forhold i due diligence-undersøgelsen, der er nødvendige for køber, og inkludering af sådanne oplysninger i en rapport kan således være i strid med DBF art. 5, stk. 1, litra c.

Dette stemmer overens med det hollandske registertilsyn (Registratiekamer)¹³² der i 1998 udtalte, at udgangspunktet er, at personlige oplysninger (både almindelige og følsomme) i en due diligence ikke vil være nødvendige for køber, idet denne blot vil have brug for generelle, ikke-personhenførbare oplysninger i form af arbejdsmiljø, gennemsnitlige arbejdstider, mv. Derfor bør der kun gives adgang til datarummet for købers advokat (og evt. andre rådgivere såsom revisor), som derefter kan fremlægge en rapport i anonymiseret tilstand for bestyrelsen i købsvirksomheden (også kendt som en "clean team" tilgang). Eksempelvis vil der efter omstændighederne kunne gives rådgiverne adgang til oplysninger om verserende sager vedrørende navngivne medarbejdere. Dette kunne være sager om lønkrav, hvor der ikke indgår følsomme oplysninger. Såfremt det efter en konkret vurdering skønnes, at sagens omfang og potentielle udfald, men ikke oplysning om den specifikke medarbejder, vil have betydning for køber, vil gengivelse af oplysningerne om medarbejderen i rapporten således være i strid med DBF art. 5, stk. 1, litra c. Oplysningen bør derfor medtages i anonymiseret form. Slutteligt udtalte tilsynet, at det kun i ekstraordinære tilfælde vil være nødvendigt at videregive personoplysninger om arbejdstagere til en potentiel køber, eksempelvis hvis en kontrakt med en bestemt topkunstner er ved at udløbe.¹³³ Et andet – måske mere hyppigt forekommende – eksempel vil være, at en ledende medarbejder har en change of control-klausul i sin ansættelseskontrakt.¹³⁴ Her er det netop identifikationen af medarbejderen, der er afgørende for vurderingen af target, og ikke, at der generelt er change of control-klausuler hos et bestemt antal medarbejdere. Udlevering af personoplysninger i sådanne tilfælde vil derfor være i overensstemmelse med DBF art. 5, stk. 1, litra c.

¹³⁰ Id., s. 269

¹³¹ Krejler og Pontoppidan, 2011, s. 162

¹³² Registratiekamer, kenmerk 98.V.0525.01

¹³³ Id.

¹³⁴ Klingsten, 2016, s. 457, n. 19

Det vil således bero på en konkret vurdering af hver enkel oplysning, om køber har behov for personoplysningerne til vurdering af target. Købers rådgivere bør imidlertid i videst muligt omfang anonymisere due diligence-rapporten og kun i ekstraordinære tilfælde inkludere personhenførbare oplysninger, såfremt anonymisering vil forhindre køber i at vurdere target korrekt.

7.6. Oplysningspligt

DBF indeholder i art. 13 og 14 bestemmelser om, at den registrerede har krav på information vedrørende indsamling og behandling af oplysninger. Bestemmelserne erstatter PDL §§ 28 og 29, der var væsentlig mindre omfattende. Oplysningspligten påhviler udelukkende dataansvarlige, hvorfor sælger, køber og evt. disses rådgivere er omfattet. Omvendt er udbyderen af data-rummet ikke omfattet, da denne er databehandler. Det samme gælder købers og sælgers rådgivere, hvis de efter en konkret vurdering undtagelsesvist må karakteriseres som databehandlere. Af hensyn til fortroligheden om forhandlingerne vil det være forbundet med betydelige ulemper for sælger og køber, hvis denne oplysningspligt er ubetinget.

Det fremgår af art. 13, at når oplysninger bliver indhentet hos den registrerede, skal denne, samtidig med indsamlingen, informeres bl.a. om den dataansvarliges identitet, behandlingens formål, behandlingshjemlen mv.

Da target ofte ligger inde med informationer, der er indsamlet direkte hos de registrerede (i form af f.eks. kunde- og medarbejderoplysninger), er target forpligtet til at overholde betingelserne i art. 13. En sådan meddelelse skal overholde betingelserne i DBF art. 12. Meddelelsen skal derfor være kortfattet, gennemsigtig, letforståelig, lettilgængelig og i et klart og enkelt sprog, jf. stk. 1, 1. pkt.

Efter DBF art. 13, stk. 3, er den dataansvarlige forpligtet til at oplyse den registrerede såfremt oplysningerne benyttes til et nyt formål, uanset om dette formål er foreneligt med det oprindelige. Dette er en væsentlig udvidelse af oplysningspligten i forhold til PDL, hvor der kun var oplysningspligt, såfremt det nye formål var uforeneligt med det oprindelige.¹³⁵

Spørgsmålet er herefter, om target allerede ved indsamlingen af oplysningerne kan opfylde oplysningspligten, ved at oplyse om muligheden for overdragelse i forbindelse med en due diligence. Formålet med artikel 13 er at skabe åbenhed om behandlingen, og det vil derfor stemme dårligt overens med dette (og med artikel 5, stk. 1, litra a om gennemsigtighed), hvis target på forhånd kunne oplyse om formål, der på tidspunktet for indsamlingen er rent hypotetiske.¹³⁶ Det må derfor antages, at target kun kan opfylde denne oplysningspligt, såfremt der foreligger en aktuel virksomhedsoverdragelse.

Det fremgår af DBF art. 14, at såfremt personoplysninger ikke er indsamlet hos den registrerede, skal den dataansvarlige give den registrerede en række oplysninger, herunder identitet,

¹³⁵ Betænkning 1565/2017, s. 292 og j.nr. 2010-313-0384

¹³⁶ Nielsen og Lotterup, 2020, s. 472f.

behandlingsformål, behandlingshjemmel mv. Oplysningspligten efter denne bestemmelse vil påhvile køber og evt. både sælgers og købers rådgivere.

Den eneste relevante undtagelse er art. 14, stk. 5, litra b, 1. pkt., hvorefter oplysningspligten ikke gælder, såfremt det vil i alvorlig grad vil hindre opfyldelsen af formålene med behandlingen. Artikel 29-gruppen nævner som eksempel, at en bank modtager oplysninger om en kunde grundet mistanke om hvidvask. Her ville formålet med behandlingen hindres, hvis kunden blev informeret om behandlingen.¹³⁷ Det er ikke helt klart, om køber vil være omfattet af denne undtagelse. Der kunne argumenteres for, at oplysning til targets medarbejdere om behandling ville hindre formålet med behandlingen, hvilket bl.a. er at opnå den bedst mulige pris for target. Offentliggørelse af forhandlingerne risikerer at påvirke prisen på virksomheden. Retsstillingen er imidlertid uklar. Selv i det omfang, køber kan støtte ret på denne bestemmelse, vil target fortsat efter DBF art. 13, være forpligtet til at oplyse de registrerede om behandlingen.

Undtagelsen kan i stedet findes i DBL § 22, der er en videreførelse af PDL § 30.¹³⁸ Ifølge bestemmelsen gælder oplysningspligten i art. 13 og 14 ikke, såfremt ”den registreredes interesse findes at burde vige for afgørende hensyn til private interesser.” Der skal altså foretages en afvejning mellem den registreredes og den dataansvarliges interesser. Det følger af forarbejderne, at en privat interesse, der kan begrunde hemmeligholdelse, er afgørende hensyn til forretningshemmeligheder og at formålet med indsamlingen forspildes, hvis den registrerede får kendskab til indsamlingen.¹³⁹

Som nævnt vil det være forbundet med betydelige ulemper, såfremt parterne i due diligencen havde pligt til at oplyse de registrerede om behandlingen under undersøgelsesfasen. Det vil for det første skabe usikkerhed for medarbejdere, leverandører og kunder, såfremt det blev oplyst, at en salgsproces er i gang. Herudover risikerer sælger også, at konkurrenter forsøger at udnytte usikkerheden til at overtage medarbejdere, kunder mv., ved at rette direkte henvendelse til dem. Baseret på disse ulemper må det antages, at oplysningspligten ikke vil gælde i forbindelse med due diligencen.¹⁴⁰ Det følger af Datatilsynets praksis, at meddelelsespligten kun kan udskydes til det tidspunkt, hvor beskyttelseshensynet ikke længere består.¹⁴¹ Det må antages, at oplysningspligten som altovervejende hovedregel kan udskydes indtil pligten til at informere indtræder efter særlovgivning, eksempelvis VOL¹⁴² § 5.¹⁴³

Et særligt spørgsmål er, hvorvidt princippet om udskydelse også gælder, såfremt virksomheds-overdragelsen ikke går igennem. Klingsten anfører, at det i sådanne tilfælde kan overvejes, om der gælder en fuldstændig undtagelse til oplysningspligten. Hun henviser til, at der er et kommercielt behov for en sådan betragtning, ud fra hensyn til uro blandt medarbejdere og kunder, samt hensynet til virksomheder, der har indgået i dybt fortrolige forhandlinger uden at overtage

¹³⁷ WP260 rev. 01, s. 31f.

¹³⁸ Lovforslag, L 68, afsnit 2.4.3.1.

¹³⁹ Id., de specielle bemærkninger til § 22

¹⁴⁰ Klingsten, 2016, s. 455

¹⁴¹ Jf. eksempelvis j.nr. 2012-213-0047, der dog ikke vedrørte virksomhedsoverdragelse

¹⁴² LBK nr. 710 af 20. august 2002

¹⁴³ Pedersen og Schaumburg-Müller, 2019, s. 230

target.¹⁴⁴ Der er imidlertid ingen støtte i praksis fra Datatilsynet om, at oplysningspligten helt kan bortfalde, hvilket Klingsten også selv henviser til.¹⁴⁵ Herudover kan der stilles spørgsmålstegn ved det kommercielle behov for en sådan fortolkning. Eksempelvis anfører Hansen og Lundgren, at selvom parterne ofte indgår uopsigelige og tidsbegrænsede fortrolighedsaftaler, synes der at være gode grunde til at antage, at fortrolighedsforpligtelsen ikke i praksis varer evigt. Oplysninger videregivet til en potentiel køber vil efter en tid miste deres fortrolige karakter eller deres væsentlighed for target vil med tiden aftage.¹⁴⁶ Herudfra kan anføres, at såfremt fortrolighedsforpligtelsen ikke længere er bindende for parterne, er der heller ikke noget behov for at udskyde oplysningspligten efter DBL. Datatilsynet har imidlertid ikke taget eksplicit stilling til dette problem.

8. Overdragelse af virksomheden

8.1. Indledning

Ovenstående analyse har udelukkende taget udgangspunkt i undersøgelsesfasen i en virksomhedsoverdragelse. Såfremt parterne når frem til en aftale – og evt. betingelser opfyldes – vil det naturligvis også være nødvendigt for parterne at kunne videregive oplysningerne i forbindelse med købers egentlige overtagelse af target. Overtagelsesformen vil variere alt efter købers behov og planer for target. Overtagelsen vil normalt enten ske i form af aktie- eller aktivoverdragelse, men kan også ske eksempelvis gennem fusion eller spaltning. Nedenstående analyse vil søge at afdække, i hvilket omfang sælger vil kunne videregive medarbejder- og kundeoplysninger til køber i forbindelse med selve virksomhedsoverdragelsen.

8.2. Overdragelsesform

8.2.1. Aktieoverdragelse

Ved en aktieoverdragelse sker der en indirekte overdragelse af virksomheden, idet målvirksomheden sælger kapitalandelene – typisk i form af aktier eller anparter – men hvor virksomheden som juridisk enhed fortsat består uændret, da kun ejerkredsen skifter. Køber af virksomheden indtræder altså i sælgers retsstilling som ejer af virksomheden.

Datatilsynet har udtalt sig om DBF's betydning ved aktieoverdragelse i j.nr. 2001-212-0057. Sagen vedrørte en generel forespørgsel om overdragelse af kunderegistre. Tilsynet udtalte, at hvis der er tale om en overdragelse af samtlige aktier i et selskab, og hvis selskabet forbliver den samme juridiske enhed ved, at den nye ejer viderefører virksomheden, vil der være tale om en succession. Datatilsynet henviste i den forbindelse til praksis fra Registertilsynet efter lov om private registre, hvor det blev lagt til grund, at en sådan virksomhedsoverdragelse ikke medførte en videregivelse af personoplysninger. Dette følger af, at ejeren skiftes ud, men at virksomheden forsætter som samme juridiske person, samt at den tidligere ejer mister adgangen til personoplysningerne. Oplysningerne vil derfor anses for at blive i virksomheden. Datatilsynet konkluderede derfor, at der i sådanne tilfælde ikke sker en behandling af personoplysninger.

¹⁴⁴ Klingsten, 2016, s. 460

¹⁴⁵ Id., s. 459f.

¹⁴⁶ Hansen og Lundgren, 2019 s. 155

En succession indebærer derfor, at forholdet ikke er omfattet af DBF, hvorfor behandlingsreglerne i det hele ikke skal iagttages.

Datatilsynet har desuden tilkendegivet, at salg af en enkeltmandsejet virksomhed også vil blive anset for en succession, *hvis* alle aktiver overdrages, *hvis* aktiviteten fortsættes i den erhvervende virksomhed og *hvis* den tidligere ejer ikke længere har adgang til oplysningerne.¹⁴⁷ Dette desuagtet at der sker et reelt debtorskifte.

Datatilsynet har udtalt, at det samme antageligt gælder, såfremt der kun sker en deloverdragelse, eksempelvis at kun dele af aktierne overdrages eller at en interessent udtræder af et interessentskab og en ny interessent indtræder.¹⁴⁸ Antagelsen synes velbegrunder idet virksomhederne også i disse tilfælde vil forblive samme juridiske enhed.¹⁴⁹ Der vil derfor ikke foreligge en overførsel til tredjemand i disse tilfælde.

Da begrebet ”behandling” efter DBF art. 4, nr. 2 er en videreførelse af gældende ret under PDL,¹⁵⁰ må princippet om succession kunne videreføres under DBF. Datatilsynet har da også videreført princippet i j.nr. 2019-211-3061 og 2019-211-3326.¹⁵¹

8.2.2. Fusion

Som alternativ til virksomhedsoverdragelse kan parterne evt. vælge at fusionere. Det følger af SEL¹⁵² § 236, at fusion af et kapitalsselskab kan ske på to måder. Selskabet kan opløses ved overdragelse af samtlige af dets aktiver og forpligtelser som helhed til et andet selskab mod vederlag til det ophørende selskabs kapitalejere, altså uegentlig fusion. Herudover kan to eller flere kapitalsselskaber sammensmeltes til et nyt kapitalsselskab, altså egentlig fusion.

Datatilsynet tog første gang stilling til den persondatarelige konsekvens af fusion i j.nr. 2008-233-0090. Sagen vedrørte behandling af oplysninger i forbindelse med overdragelse af samtlige aktiver i det danske forsikringsselskab International Health Insurance (IHI) til en dansk filial af et engelsk forsikringsselskab (BUPA). Overdragelsen skulle gennemføres ved, at BUPA ville etablere en dansk filial som IHI ville overføre alle sine aktiviteter til, herunder personoplysninger vedrørende forsikringstagere og ansatte. Efter en overgangsperiode ville IHI blive opløst. Datatilsynet udtalte:

”Datatilsynet går ud fra, at der i den situation, som Deres henvendelse omhandler, er andre regelsæt end persondataloven, som medfører, at virksomhedens aftaleparter må finde sig

¹⁴⁷ Datatilsynets nyhedsbrev af 2. februar 2008 ”Overdragelse af oplysninger”

¹⁴⁸ Id.

¹⁴⁹ Der er ikke grundlag for at antage, at et interessentskab i persondatarelige forstand ikke er en selvstændig juridisk person, selvom selskabet ikke er det i skatteretlig henseende

¹⁵⁰ Se ovenfor afsnit 6.2.

¹⁵¹ Se nedenfor afsnit 8.2.4.

¹⁵² LBK nr. 763 af 23. juli 2019

med, at deres kundeforhold eller mellemværende overgår til den virksomhed, med hvilken der fusioneres.

Er dette tilfældet er det Datatilsynets umiddelbare vurdering, at den påtænkte overdragelse af samtlige aktiver, hvorefter virksomheden ophører med at eksistere, ikke udgør en overdragelse af personoplysninger, som falder ind under definitionen på en behandling i persondatalovens § 3, nr. 2. Der er i denne situation efter tilsynets opfattelse tale om en succession.

Datatilsynet har i den forbindelse lagt vægt på, at overdragelsen sker til en anden dansk virksomhed og efter en lovfæstet procedure, der involverer Finanstilsynet, at kundeforhold mv. overgår til den nye virksomhed, at samtlige aktiviteter videreføres af den anden virksomhed, samt at den gamle virksomhed ikke videreføres.”

Sagen udvider altså succession i persondataretlig forstand til også at vedrøre fusion, såfremt visse betingelser er opfyldt. Det er vigtigt at bemærke, at lovbestemt succession efter anden lovgivning ikke i sig selv medfører succession i persondataretlig forstand. Med formuleringen ”er dette tilfældet (...)”, forekommer det imidlertid som en forudsætning for persondataretlig succession, at der er lovbestemt succession. Herudover kræves det tillige, at samtlige aktiver overdrages, at aktiviteterne videreføres og at den gamle virksomhed opløses.

Ovenstående sag vedrørte uegentlig fusion. Datatilsynet har også behandlet spørgsmålet om egentlig fusion i j.nr. 2010-212-0315. Sagen vedrørte en kunde hos DONG Energy A/S, der klagede over udveksling af hendes oplysninger mellem DONG Energy A/S’ forsyningspligtselskab og DONG Energy A/S’ markedsselskab. Klager havde været kunde i DONG Energy Nord Forsyning A/S, men hendes oplysninger var blevet behandlet af DONG Energy El og Gas A/S. DONG Energy El og Gas A/S var blevet oprettet som et resultat af en fusion af fire hidtidige elhandelsselskaber i DONG Energy-koncernen, inklusiv det selskab, i hvilket klager havde været kunde. Datatilsynet fandt i den forbindelse, at DONG Energy El og Gas A/S’ overtagelse af oplysninger fra de tidligere selskaber skulle betragtes som en succession. Datatilsynet lagde vægt på, at sammenlægningen af selskaberne var sket på baggrund af en selskabsretlig fusion efter SEL’s regler og at det nye selskab derfor var indtrådt i samtlige rettigheder og forpligtelser i de ophørende selskaber. Herudover lagde Datatilsynet vægt på, at elhandelsaktiviteterne i de fire hidtidige selskaber nu var samlet i ét selskab. Slutteligt lagde Datatilsynet vægt på, at sammenlægningen af selskaberne var godkendt af Energistyrelsen.

Idet det overdragende selskab i en fusion altid bliver opløst og idet fusion efter SEL medfører selskabsretlig succession, vil fusion derfor som altovervejende hovedregel medføre succession i persondataretlig forstand. Det ses således kun at være afgørende, om den overdragede aktivitet fortsættes af det modtagende selskab.

8.2.3. Aktivoverdragelse

Ved en aktivoverdragelse sker der en direkte overdragelse af virksomhedens aktiver og passiver. Typisk vil dette involvere salg af driftsmateriel, varelager, fast ejendom, immaterielle rettigheder, goodwill mv.

Ved aktivoverdragelse gælder der som udgangspunkt ikke noget lovbestemt princip om succession. Ud fra Datatilsynets praksis om fusion kunne det altså antages, at en fuldstændig aktivoverdragelse persondataretligt ville blive betragtet som en videregivelse. Det forekommer imidlertid overraskende, at Datatilsynet synes at betragte lovbestemt succession som en forudsætning for succession i persondataretlig forstand. En lovbestemt succession kan naturligvis være et indicium for, at aktiviteten videreføres. Omvendt burde der ikke være persondataretlig forskel på, om fortsættelsen af aktiviteten sker på baggrund af selskabsretlig succession eller eksempelvis samtykke til debitorskifte hos de individuelle kunder og samarbejdspartnere. Synspunktet er også svært at forene med Datatilsynets tidligere udtalelse om, at overdragelse af en enkeltmandsvirksomhed vil blive betragtet som succession, såfremt samtlige aktiviteter bliver videreført af erhververen og såfremt den tidligere ejer ikke længere har adgang til oplysningerne. Ved overdragelse af en personligt ejet virksomhed foreligger der jo netop debitorskifte og ikke lovmæssig succession. Ud fra denne betragtning synes det mere korrekt, at betingelserne for at anse aktivoverdragelse som en succession i persondataretlig forstand alene er, at samtlige aktiver og aktiviteter overdrages og videreføres af den overtagende virksomhed, og at den overdragende virksomhed ophører med at eksistere.

Datatilsynet har i flere vejledende udtalelser også valgt at følge lignende betragtning. Dette var eksempelvis tilfældet i j.nr. 2016-24-0155. Sagen vedrørte en virksomhedsoverdragelse mellem Steno Diabetes Center A/S (SDC) og Region Hovedstaden. SDC drev hospital og gennemførte forskning, udvikling og uddannelse primært inden for behandling af diabetes. Virksomhedsoverdragelsen indebar, at hele SDC's aktivitet (med undtagelse af ganske få aktiviteter) skulle overdrages til Region Hovedstaden, der ville videreføre SDC's virksomhed, og at SDC ville ophøre med at drive den pågældende aktivitet. De eneste aktiver, der ikke ville blive overdraget, var nærmere specificeret kontorinventar, serviceaftaler, der knyttede sig til den praktiske drift af et lejemål, samt aktier i SDC's helejede malaysiske datterselskab, som ikke havde forbindelse med den aktivitet, der blev overdraget.

Datatilsynet fandt, på baggrund af, at SDC efter overdragelsen ikke ville have adgang til personoplysningerne og kun ville have ganske få aktiviteter tilbage, at overdragelsen kunne karakteriseres som en succession. Datatilsynet har i denne forbindelse ikke lagt vægt på, hvorvidt der skete succession efter anden lovgivning, eller hvorvidt overdragelsen var blevet godkendt af en anden myndighed. Afgørende har altså alene været overdragelse af aktiviteten og efterfølgende opløsning.

Sagen viser også, at betingelsen ”samtlige aktiver” ikke nødvendigvis skal fortolkes restriktivt, idet der stadig kan foreligge succession, selvom ganske få aktiver ikke overdrages. Afgørende må i den forbindelse være, at de få aktiver, der i sagen forblev i den overdragende virksomhed, ikke var nødvendig for at køber kunne videreføre samtlige aktiviteter.

Således fandt Datatilsynet frem til det modsatte resultat i j.nr. 2009-212-0145. Sagen drejede sig om Sterling Air A/S' køb af Sterling Airlines A/S under konkurs' kundedatabase samt andre aktiver, herunder certifikat om tilladelse til at drive virksomhed med luffart, rettigheder til at lade rutefly lande og lette i bestemte lufthavne, IP-rettigheder, relevant IT-udstyr og software samt enkelte nøglemedarbejdere. Sterling Air A/S overtog imidlertid ikke leasingkontrakterne

på flyene, idet virksomheden ønskede at forhandle direkte med leasinggiver. Datatilsynet fandt i den konkrete sag, at der ikke var tale om en succession, men i stedet en videregivelse, navnlig under henvisning til at der:

”ikke [er] tale om videreførelse af igangværende aktiviteter og kundeforhold eller overtagelse af alle ansættelsesforhold og andre forpligtelser.”

Ligeledes udtalte Datatilsynet i den i afsnit 8.2.1. omtalte sag, j.nr. 2001-212-0057, at det heller ikke kan anses for succession, såfremt en virksomhed ved aktivoverdragelse kun overdrager en del af sin aktivitet til en anden virksomhed, der herefter viderefører aktiviteten. Her vil der ligeledes være tale om en videregivelse, der kræver hjemmel i DBF. Det er således en betingelse, at virksomhedens aktivitet ikke splittes op.

Sammenfattende kan det altså af de nævnte afgørelser udledes, at *hvis* stort set hele targets aktivbeholdning overtages, *hvis* targets aktiviteter fortsættes af den nye ejer og *hvis* target opfører sig med at eksistere efter overdragelsen, vil der være tale om succession, hvorfor DBF's regler ikke finder anvendelse. Herudover kan det spille ind i vurderingen – men kan ikke anses for et krav – om der gælder lovbestemt succession efter særlovgivning og om overdragelsen skal godkendes af en myndighed. Er betingelserne ikke opfyldt, vil overdragelsen betragtes som en videregivelse, hvorfor DBF finder anvendelse.

8.2.4. Spaltning

Overdragelse af en virksomheds aktiver kan også ske ved spaltning af selskabet, såfremt target er et kapitalsselskab. Spaltning minder om aktivoverdragelse, men med visse forskelle. Det følger af SEL § 254, stk. 1, at spaltning kan ske på to måder. Spaltning kan ske enten ved at kapitalsselskabet overfører sine aktiver og forpligtelser som helhed til flere bestående eller nye aktie- eller anpartsselskaber, hvormed det indskydende selskab opløses (fuldstændig spaltning). Spaltning kan også ske ved, at det indskydende selskab fortsætter med at eksistere, idet kun en del af selskabet spaltes og indskydes i et eller flere andre selskaber (delspaltning). Forskellen på spaltning og aktivoverdragelse er, at betaling ved spaltning sker til det indskydende selskabs kapitalejere og ikke til selskabet selv. Fælles for de to typer af spaltning er desuden, at der sker universalsuccession, hvormed det modtagende selskab succederer i alle rettigheder og forpligtelser fra det indskydende selskab. Selvom der reelt sker et debitorskifte, kræves kreditorernes accept ikke, jf. SEL § 254, stk. 1, 4. pkt.

F.s.v. angår delspaltning har Datatilsynet udtalt sig om, hvorvidt DBF finder anvendelse. J.nr. 2013-212-0137 vedrørte en forespørgsel til Datatilsynet om delspaltning i en koncern. Spørgsmålet vedrørte en virksomhed, der, grundet omstruktureringer i koncernen, ønskede at delspalte og samle dele af sine aktiviteter, der før blev varetaget i flere selskaber, i ét selskab. Spørgsmålet var herefter, om overdragelse af kundeoplysninger i forbindelse med fraspaltningen kunne karakteriseres som en succession eller som en videregivelse. Datatilsynet udtalte først, at overdragelse af personoplysninger mellem selvstændige juridiske personer som udgangspunkt er en videregivelse. Dette udgangspunkt måtte derfor også være gældende f.s.v. angår overdragelse ved delspaltning inden for en koncern.

Datatilsynet udtalte dog videre, at det ikke kan udelukkes, at der undtagelsesvist kan foreligge succession ud fra en konkret vurdering af overdragelsens formål og karakter. I denne vurdering skal der navnlig lægges vægt på *om* kundeforholdet overgår, *om* de overdragende aktiver videreføres, *om* den overdragende division er selvstændig, afgrænset og står alene og *om* formålet med overdragelsen alene er omstruktureringer. Er disse forhold til stede, vil det tale for, at der foreligger succession.

Nielsen og Lotterup anfører, at denne afgørelse umiddelbart er en restriktion i forhold til Datatilsynets praksis.¹⁵³ Imidlertid må det erindres, at kendetegnet ved delspaltning er, at kun nogle af det overdragende selskabs aktiver spaltes og at det overdragende selskab ikke ophører med at eksistere efter spaltningen. Datatilsynets vurdering af, at dette som udgangspunkt er en videregivelse, er derfor i overensstemmelse med dets udtalelser vedrørende aktivoverdragelse. Her lægger Datatilsynet jo netop vægt på, at overdragelse af samtlige aktiver og aktiviteter samt det overdragende selskabs efterfølgende opløsning er forudsætninger for, at der kan forekomme succession. At Datatilsynet alligevel efter omstændighederne vil betragte delspaltning som succession, er således – som Klingsten også anfører¹⁵⁴ – en lempelse i forhold til praksis om aktivoverdragelse.

F.s.v. angår betingelsen om, at formålet med overdragelsen alene er omstrukturering, blev dette uddybet i j.nr. 2019-211-3061. Sagen vedrørte et aktieselskab, der ønskede at delspalte en forretning fra et selskab til to modtagende selskaber, der herefter ville videreføre al forretning. Efter gennemførelsen af delspaltningen, var det hensigten at forsøge at sælge de to modtagende selskaber. Spaltningen ville dog blive gennemført, uanset om et salg blev gennemført eller ej.

Datatilsynet startede med at henvise til betingelserne i j.nr. 2013-212-0137. Tilsynet udtalte herefter, at særligt vedrørende betingelsen om omstrukturering må det tillægges væsentlig betydning, at overdragelsen ikke indebærer, at de overdragede kundeoplysninger anvendes til f.eks. markedsføring af det modtagende selskabs eventuelle øvrige produkter. Datatilsynet udtalte herefter, at overdragelsen vil kunne karakteriseres som en succession.

Vurderingen kan synes en anelse vidtgående, idet betingelsen om omstrukturering er, at formålet *alene* er omstrukturering. Datatilsynet lagde i den forbindelse vægt på, at omstruktureringen ville ske, uanset om et efterfølgende salg gennemføres eller ej. Der må formentlig også lægges vægt på, at det efter oplysningerne var selskabets hensigt at *søge* et salg af forretningerne. Det lader derfor til, at der i højere grad var tale om interne forretningsmæssige overvejelser end et aktuelt forestående salg.

Datatilsynet er imidlertid gået videre i en vejledende udtalelse i j.nr. 2019-211-3326. Sagen vedrørte et aktieselskab, der ønskede at udspalte to forretningsenheder til to nye selskaber. Hensigten var herefter at sælge de to nye selskaber. Selskabet udtalte, at udspaltningen ikke forventedes gennemført, såfremt salget ikke forventedes gennemført. Datatilsynet henviste igen til

¹⁵³ Nielsen og Lotterup, 2020, s. 255

¹⁵⁴ Klingsten, 2016, s. 465

betingelserne i j.nr. 2013-212-0137. Herefter udtalte Tilsynet, uden nærmere begrundelse, at det var dets umiddelbare vurdering, at delspaltningen ville udgøre en succession.

Udtalelsen er svær at forene med j.nr. 2019-211-3061. Når Datatilsynet i den sag lægger vægt på, at formålet med delspaltningen alene er omstrukturering fordi spaltningen vil ske uanset et efterfølgende salg, forekommer det ikke velbegrundet, at en delspaltning alligevel kan anses for succession selvom den kun gennemføres, såfremt der efterfølgende sker et salg.

At betragte delspaltning som succession i sådanne tilfælde åbner tillige op for omgåelse. Hvis f.eks. en køber i en virksomhedsoverdragelse ønsker at overtage en forretningsenhed i en anden virksomhed ved aktivoverdragelse, vil overdragelsen efter Datatilsynets praksis være en videregivelse, der skal have hjemmel i DBF. Såfremt der efter en konkret vurdering ikke er hjemmel til at videregive oplysningerne til tredjemand, vil parterne i denne situation have mulighed for at omgå reglerne ved, at targetet først udskiller aktiverne i en ny juridisk enhed gennem delspaltning og derefter overdrager hele den nye enhed gennem aktieoverdragelse eller fusion. Denne proces kendes allerede eksempelvis for at undgå at betale tinglysningsgebyr ved overdragelse af fast ejendom.¹⁵⁵ Køber ville således kunne få overdraget forretningsenheden, uden at parterne skulle overholde DBF.

Udtalelsen i j.nr. 2019-211-3326 er således både i strid med praksis om succession ved aktivoverdragelse og om succession ved delspaltning. Udtalelsen må derfor anses som forkert. Det må i stedet antages, at såfremt delspaltningen er betinget af et efterfølgende salg af den udspaltede del, er formålet ikke alene omstrukturering i koncernen, men nærmere salgsmodning. I sådanne tilfælde må delspaltning anses for en videregivelse og ikke en succession.

F.s.v. angår fuldstændig spaltning foreligger der ikke praksis fra Datatilsynet. På baggrund af Tilsynets praksis om aktie- og aktivoverdragelse synes Nielsen og Lotterup at antage, at overdragelse af personoplysninger i forbindelse med fuldstændig spaltning af et kapitalselskab som udgangspunkt kan behandles efter praksis om succession. Forfatterne lægger vægt på, at der ved spaltning sker en overdragelse af alle eller dele af selskabets aktiver og forpligtelser til et eller flere kapitalselskaber. Herudover lægges der vægt på, at der ved spaltning gælder universalsuccession.¹⁵⁶

Denne antagelse forekommer dog ikke korrekt. Ved fuldstændig spaltning vil det overdragende selskab i overensstemmelse med Datatilsynets praksis overdrage samtlige aktiver og forpligtelser og efterfølgende ophøre med at eksistere. Imidlertid er det jo ligeledes en betingelse, at aktiviteterne overdrages til *et* andet selskab, som skal videreføre virksomheden. Ved overdragelse af enkelte aktiviteter, vil der i stedet være tale om videregivelse. Ved fuldstændig spaltning er det en forudsætning, at virksomheden spaltes til minimum to bestående eller nye kapitalselskaber.¹⁵⁷ En spaltning af hele selskabet til et enkelt selskab vil i stedet være en fusion. Ved fuldstændig spaltning vil der således reelt være tale om en opsplitting af den overdragende

¹⁵⁵ Hansen og Lundgren, 2019, s. 116

¹⁵⁶ Nielsen og Lotterup, 2020, s. 255

¹⁵⁷ Munck og Fode, 2016, s. 730

virksomhed. Derfor forekommer det mere oplagt at betragte fuldstændig spaltning som en videregivelse og ikke en succession. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at der ved spaltningen foreligger universalsuccession efter SEL. Der må her henvises til, at lovbestemt succession ikke i sig selv medfører, at der foreligger succession i persondataretlig forstand.

Det må dog antages, at fuldstændig spaltning i stedet vil kunne behandles efter Datatilsynets praksis om delspaltning. Der er ikke holdepunkter for at antage, at der skulle være persondataretlig forskel på, at en virksomhed, der består af to forretningsenheder, delspalter den ene enhed ud i et nyt selskab eller at virksomheden ved fuldstændig spaltning spalter de to enheder ud i to nye selskaber. I begge tilfælde vil der efter spaltningen bestå to selskaber, der tilsammen viderefører den aktivitet, der før var samlet i ét selskab.

Det må således antages, at succession ved fuldstændig spaltning tillige kræver, at de spaltede dele udgør selvstændige divisioner i selskabet, der kan stå alene, samt at formålet med spaltningen alene er omstruktureringer i overensstemmelse med j.nr. 2013-212-0137.

8.3. Overdragelse af enkelte aktiver

8.3.1. Overdragelse af medarbejderoplysninger

Ved overdragelse af hele eller en del af en virksomhed, der udøver økonomisk aktivitet, vil VOL finde anvendelse i forhold til medarbejderne, jf. VOL § 1, stk. 1 og 2. Ved overdragelse af hele eller en del af en virksomhed vil erhververen succedere i de rettigheder og forpligtelser, som bestod på overtagelsestidspunktet, f.s.v. angår bl.a. kollektiv overenskomst og individuelt aftalte lønforhold, jf. VOL § 2, stk. 1. Som nævnt ovenfor vil en virksomhedsoverdragelse efter omstændighederne blive anset for en persondataretlig succession, hvorefter reglerne i DBF ikke finder anvendelse. I sådanne tilfælde vil der ikke være konflikt mellem VOL og DBF. Der vil imidlertid forekomme situationer, hvor både VOL og DBF vil finde anvendelse, eksempelvis i det tilfælde hvor en afgrænset del af en virksomhed overdrages som en aktivoverdragelse. Der kan her forekomme situationer, hvor en medarbejder ikke ønsker at samtykke til overførsel af visse oplysninger. Det ville her stemme dårligt overens med VOL's princip om succession, såfremt den erhvervende arbejdsgiver ikke kunne få overdraget nødvendige oplysninger.¹⁵⁸

Ud fra lignende betragtning anførte Mette Klingsten, at VOL muligvis kunne gå forud for PDL efter et *lex specialis* princip, idet successionen efter VOL forudsætter en overførsel af personoplysninger og den nye arbejdsgiver derfor bør kunne få overdraget oplysningerne ud fra et forudsætnings synspunkt.¹⁵⁹ Forfatteren har ikke givet udtryk for, om dette synspunkt også gør sig gældende for forholdet mellem VOL og DBF. Synspunktet er imidlertid stadig interessant at behandle, idet princippet om behandling er det samme i både PDL og DBF. Nedenstående bemærkninger vil derfor være de samme for PDL og DBF.

¹⁵⁸ Aaes-Jørgensen og Hansen, HR JURA Magasinet, 2012, s. 44f.

¹⁵⁹ Klingsten, 2016, s. 465f.

Indledningsvist må det bemærkes, at VOL er en implementering af Direktiv 2001/23/EF.¹⁶⁰ Da medlemsstaterne har en pligt til at fortolke EU-konformt,¹⁶¹ kan VOL således kun gå forud for DBF i det omfang direktivet går forud for DBF. EU-domstolen har ikke taget stilling til dette spørgsmål. Der må imidlertid lægges vægt på, at DBF sikrer personers ret til beskyttelse af personoplysninger efter Charterets¹⁶² art. 7 og 8. Såfremt VOL skulle gå forud for DBF, ville dette medføre et betydeligt indgreb i arbejdstagernes persondataretlige beskyttelse, idet den overdragende virksomhed kunne videregive eksempelvis følsomme oplysninger selvom art. 5 eller 9 konkret ville føre til et andet resultat. En sådan fortolkning ville altså være en svækkelse af arbejdstagernes grundlæggende rettigheder.

Der kan ved EU- eller national lov gøres indskrænkninger i grundlæggende rettigheder, men i så fald skal det ske under iagttagelse af proportionalitetsprincippet og kun såfremt disse er nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse.¹⁶³ Det er ikke oplagt, hvilken almen interesse en sådan *lex specialis* fortolkning ville sikre. Det følger af DBF præambel 4, at retten til databeskyttelse ikke er en absolut ret, men skal afvejes i forhold til andre grundlæggende rettigheder. Præambelen nævner specifik retten til at oprette og drive en virksomhed.¹⁶⁴ Et evt. argument om, at et *lex specialis* synspunkt ville beskytte friheden til at oprette og drive virksomhed synes imidlertid ikke korrekt. For det første må der lægges vægt på, at formålet med VOL udelukkende er at beskytte arbejdstagerne i en virksomhedsoverdragelse.¹⁶⁵ Lovens formål er således ikke at lette virksomhedsoverdragelsen for arbejdsgiver. For det andet vil et *lex specialis* synspunkt ikke være en nødvendig indskrænkning i retten til beskyttelse af personoplysninger, idet DBF allerede indeholder hjemmel til videregivelse af oplysninger i forbindelse med retskrav og arbejdsretlige forpligtelser. For det tredje er det svært at se, hvordan en sådan fortolkning skulle kunne være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Det forekommer ikke oplagt, hvorfor en virksomhedsoverdragelse eksempelvis skulle begrunde en fravigelse af art. 5. Såfremt videregivelsen eksempelvis er i strid med art. 5, stk. 1, litra c, er det jo netop fordi, behandlingen ikke er nødvendig.

På baggrund af ovenstående må det derfor antages, at VOL hverken kunne gå forud for PDL eller for DBF ud fra et princip om *lex specialis*, idet det ville være i strid med Charterets art. 7 og 8. Parterne må derfor sikre sig, at behandlingen er i overensstemmelse med DBF.

8.3.1.1. Behandlingshjemmel

Det er herefter afgørende at vurdere, hvorvidt det er muligt at overdrage relevante oplysninger uden medarbejdernes samtykke. Datatilsynet har i j.nr. 2005-322-0068 udtalt sig om problemstillingen. Sagen vedrørte et spørgsmål om overdragelse af personoplysninger for ansatte, der i forbindelse med kommunalreformen overgik til en ny arbejdsgiver. Spørgsmålet vedrørte, om følsomme oplysninger om de ansatte kunne overføres til den nye myndighed. Det fremgik af §

¹⁶⁰ Direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001

¹⁶¹ C-14/83, præmis 26

¹⁶² 2012/C 326/02

¹⁶³ Charterets art. 52, stk. 1

¹⁶⁴ Jf. også Charterets art. 16

¹⁶⁵ Direktiv 2001/23, præambel 3, C-287/86, præmis 25 og C-478/03, præmis 26

6 i lov om visse procedurespørgsmål i kommunalreformen,¹⁶⁶ at principperne i VOL fandt anvendelse for de ansatte, der i forbindelse med overførslen ikke var direkte omfattet af VOL.

Datatilsynet udtalte, at medarbejdernes ansættelse hos den nye arbejdsgiver efter principperne i VOL må anses for en fortsættelse af ansættelsesforholdet og ikke som et nyt ansættelsesforhold. Det må derfor antages, at såfremt target lovligt kunne behandle bestemte personoplysninger, vil køber kunne få overdraget oplysningerne efter samme hjemmel. Har target eksempelvis behandlet helbredsoplysninger om en ansat efter DBF art. 9, stk. 1, litra f, for at fastlægge, om den ansatte har krav på arbejdsskadeerstatning, må oplysningerne kunne overdrages til køber efter samme hjemmel. Dette følger af, at køber ifølge VOL § 2 netop overtager forpligtelsen til at udbetale en evt. erstatning.

Omvendt vil videregivelse af oplysninger til køber derfor navnlig være begrænset i forhold til oplysninger indhentet med samtykke fra den registrerede. Oplysninger, der ikke lovligt kunne behandles af target efter anden hjemmel end samtykke, vil heller ikke kunne videregives med anden hjemmel end samtykke. Dette synspunkt følger af, at hvis det eksempelvis ikke var nødvendigt for target at behandle følsomme oplysninger for at overholde arbejdsretlige forpligtelser, vil det heller ikke være nødvendigt at videregive oplysningerne til køber, for at denne kan indtræde i sælgers arbejdsretlige forpligtelser i overensstemmelse med VOL. Oplysninger, der normalt kun kan indhentes med samtykke, omfatter eksempelvis personlighedstest (almindelige og følsomme oplysninger)¹⁶⁷ og straffeattest (semifølsomme oplysninger).¹⁶⁸ Videregivelse af sådanne oplysninger fra target til køber forudsætter derfor et selvstændigt samtykke i forbindelse med virksomhedsoverdragelsen. Nægter den ansatte at samtykke, vil køber ikke kunne få sådanne oplysninger overdraget.

F.s.v. angår de relevante behandlingshjemler udtalte Datatilsynet, at ikke-følsomme oplysninger kan overdrages med hjemmel i DBF art. 6, stk. 1, litra b om opfyldelse af kontrakt, som den registrerede er part i. Hjemlen omfatter alle oplysninger, der normalt er nødvendige i et personaleregister.¹⁶⁹ Der vil således ifølge Datatilsynets vejledning være tale om den ansattes personlige- og kontaktoplysninger, CV, udtalelser, arbejdstid og -forhold, sygefravær, pension, mv.¹⁷⁰ Disse oplysninger vil være nødvendige for opfyldelsen af ansættelsesforholdet.

Behandlingen kan ifølge Tilsynet også ske efter art. 6, stk. 1, litra c om at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige. Bestemmelsen vil i denne forbindelse eksempelvis vedrøre oplysninger om medarbejderes lønniveau, idet lønoplysninger af arbejdsgiveren skal indberettes til socialsikrings- og skattemyndighederne.¹⁷¹ Bestemmelsen vil også hjemle

¹⁶⁶ Lov nr. 539 af 24. juni 2006

¹⁶⁷ Datatilsynet, *Vejledning om databeskyttelse i forbindelse med ansættelsesforhold*, 2018, s. 22

¹⁶⁸ Id., s. 21

¹⁶⁹ Nielsen og Lotterup, 2020, s. 355

¹⁷⁰ Datatilsynet, *Vejledning om databeskyttelse i forbindelse med ansættelsesforhold*, 2018, s. 24

¹⁷¹ WP 217, s. 20

videregivelse af arbejdstid, idet det følger af EU-Domstolen, at arbejdsgiveren har en forpligtelse til at behandle oplysninger, herunder arbejdstid, i forbindelse med kontrol med overholdelse af arbejdstidsreglerne efter arbejdstidsdirektivet.¹⁷²

Endeligt kan videregivelsen ske efter art. 6, stk. 1, litra f om interesseafvejningen. Dette vil eksempelvis omfatte oplysninger i forbindelse med overvågning af arbejdstageres e-mail, internettet, telefon, videoovervågning mv.¹⁷³ Pedersen og Schaumburg-Müller anfører, at interesseafvejningen ubetinget vil falde ud til fordel for køber.¹⁷⁴ Dette forekommer ikke velbegrunder, da det vil stride imod princippet om en individuel afvejning af parternes berettigede interesser. Interesseafvejningen gælder for hver enkel behandling, som den dataansvarlige foretager. At oplysningerne kunne indhentes hos den ansatte, medfører ikke nødvendigvis, at de derefter kan videregives til tredjemand. Her må der foretages en konkret vurdering af, om interesseafvejningen efter omstændighederne falder ud til fordel for køber. Noget andet er så, at afvejningen formentlig som altovervejende hovedregel vil falde ud til fordel for køber, og at den kun i ekstraordinære tilfælde vil falde ud til fordel for den registrerede. Der må her navnlig lægges vægt på at køber har en berettiget interesse i at kunne videreføre aktiviteten og at lønmodtagernes ansættelse ifølge VOL skal betragtes som ét ansættelsesforhold.

F.s.v. angår følsomme oplysninger har Pedersen og Schaumburg-Müller anført:

*”Ifølge Datatilsynets praksis kan følsomme oplysninger som hovedregel alene ske med den registreredes samtykke. Dette forekommer ikke rigtigt og det er i lyset af virksomhedsoverdragelseslovens regler svært at se baggrunden for sådan et synspunkt.”*¹⁷⁵

Der er her ikke henvist til nogen konkrete afgørelser og forfatterens udtalelse synes heller ikke at være korrekt i forhold til Datatilsynets udtalelser. I j.nr. 2005-322-0068 udtalte Datatilsynet, at hjemlen til videregivelse af følsomme oplysninger kan findes i DBF art. 9, stk. 2, litra f, hvis det er nødvendigt for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares. Som beskrevet ovenfor betyder dette, at køber vil kunne få overdraget oplysninger om eksempelvis en ansats arbejdsskade. Både Nielsen og Lotterup samt Klingsten henviser også til denne bestemmelse i forbindelse med virksomhedsoverdragelse.¹⁷⁶

Herudover vil følsomme oplysninger også kunne videregives efter DBF art. 9, stk. 2, litra b, jf. DBL § 7, stk. 2, om overholdelse af den dataansvarliges eller den registreredes arbejdsretlige forpligtelser. Datatilsynet nævnte ikke denne bestemmelse, idet den under PDL kun gav mulighed for behandling af fagforeningsmæssige oplysninger.¹⁷⁷

¹⁷² Nielsen og Lotterup, 2020, s. 359

¹⁷³ WP 217, s. 18

¹⁷⁴ Pedersen og Schaumburg-Müller, s. 65

¹⁷⁵ Id.

¹⁷⁶ Nielsen og Lotterup, 2020, s. 403 og Klingsten, 2016, s. 467

¹⁷⁷ Se ovenfor afsnit 6.5.3.

Endeligt kan det være relevant for køber at få overdraget semifølsomme oplysninger. Videregivelse af disse oplysninger kan ske, såfremt det sker til varetagelse af private interesser som *klart* overskrider den registreredes interesser, jf. DBL § 8, stk. 4. Der må derfor efter omstændighederne være hjemmel til eksempelvis at overdrage oplysninger om en ansats potentielle ulovligheder indberettet gennem en whistleblowerordning.¹⁷⁸ Skulle interesserafvejningen efter en konkret vurdering falde ud til fordel for medarbejderen, følger det af j.nr. 2005-322-0068, at oplysningerne kan videregives efter DBL § 8, stk. 5, hvorefter oplysningerne kan videregives, såfremt betingelserne i § 7, herunder § 7, stk. 1, der henviser til DBF art. 9, stk. 2, litra b og f, er opfyldt.

8.3.1.2. Behandlingsprincipper

Overdragelse af personoplysningerne i forbindelse med selve virksomhedsoverdragelsen vil tillige være begrænset af behandlingsprincipperne i DBF art. 5, herunder stk. 1, litra c om dataminimering.

F.s.v. angår de ansatte, som køber overtager, må det antages, at da køber indtræder i samtlige rettigheder og forpligtelser, vil videregivelse af oplysninger, som target lovligt kunne behandle, være i overensstemmelse med DBF art. 5, stk. 1, litra c. Dette følger af, at target i sin indhentning og behandling af oplysninger om ansatte selv har været begrænset af bestemmelsen.

Selvom Datatilsynet ikke har udtalt sig om det, må det antages, at køber også i nogle tilfælde kan få overdraget oplysninger om ansatte, som ikke overtages af køber. Det vil i den forbindelse afhænge af, om den tidligere ansatte kan gøre et evt. krav gældende mod køber.

Såfremt en ansat ikke ønsker at følge ejerskiftet og derfor selv har opsagt sin stilling, hæfter køber ikke for krav vedrørende den ansatte, såfremt opsigelsesvarslet er udløbet inden overtagedagen.¹⁷⁹ Det er derfor ikke nødvendigt for overtagelsen af target, at køber får udleveret oplysninger om en tidligere ansat, der hverken vil fortsætte hos eller kan rette et krav mod køber.¹⁸⁰ Konklusionen må derfor være, at køber ikke kan overtage oplysninger om sådanne personer.

Hvis medarbejderen kort før overdragelsen er blevet afskediget af overdrageren i strid med VOL § 4 om, at virksomhedsoverdragelse ikke i sig selv kan begrunde afskedigelse, vil medarbejderen kunne rette sit krav mod erhververen.¹⁸¹ Derfor vil medarbejderen kunne gøre krav gældende mod køber, eksempelvis vedrørende løn i opsigelsesperioden og godtgørelse for uretrettiget afskedigelse.¹⁸² Køber vil derfor kunne få overdraget oplysninger vedrørende sådanne

¹⁷⁸ Se eksempelvis j.nr. 2006-42-1061, der dog ikke vedrørte virksomhedsoverdragelse

¹⁷⁹ U 1983.939 V

¹⁸⁰ I sådanne tilfælde vil der formentlig heller ikke være hjemmel til behandlingen i DBF art. 6, 9 eller DBL § 8

¹⁸¹ C-319/94, præmis 42

¹⁸² U 2018.471 H

medarbejdere i det omfang, det er nødvendigt. Det vil bero på en konkret vurdering af, hvor sandsynligt det er, at personen vil rette et krav.¹⁸³

8.3.2. Overdragelse af kundeoplysninger

Overdragelse af kundeoplysninger vil også ofte være afgørende for køber. Såfremt det vurderes, at overdragelsen af kundeoplysninger skal betragtes som en videregivelse og ikke succession, fandt Datatilsynet i j.nr. 2000-212-0057, at et salg af en kundedatabase, der alene indeholder ufølsomme data, skal behandles efter reglerne i DBF art. 6. Hjemlen må således enten findes i litra a (samtykke) eller litra f (interesseafvejning).

F.s.v. angår interesseafvejningen fandt Datatilsynet, at der i forbindelse med en virksomheds-overdragelse må lægges vægt på forskellige forhold. På den ene side bør kunden ikke forvente, at vedkommendes oplysninger gøres til genstand for salg mellem virksomheder, men på den anden side har virksomheden et legitimt forretningsmæssigt formål med at overdrage oplysningerne.

Derudover vil det i interesseafvejningen have betydning, hvilke oplysninger der fremgår af databasen. Såfremt der udelukkende fremgår generelle personoplysninger om kunden, herunder eksempelvis navn, adresse, køn mv. vil interesseafvejningen efter omstændighederne falde ud til fordel for virksomheden. Der er naturligvis stadig tale om en konkret vurdering. Eksempelvis kan nævnes j.nr. 2012-212-0032 om en klage over Fitness World A/S' overtagelse af Palm Fitness' medlemsdatabase. Databasen indeholdt alene generelle kundeoplysninger. I sagen overtog Fitness World ikke Palm Fitness' fitnesscenter og brugte derfor alene oplysningerne til at oprette Palm Fitness' medlemmer i Fitness World's eget center. Datatilsynet fandt, at interesseafvejningen faldt ud til fordel for den registrerede, idet han på intet tidspunkt havde udtrykt interesse i at blive medlem hos Fitness World og da han ikke var blevet oplyst om, at han ville blive oprettet som medlem.

Er der ved overdragelse af en kundedatabase omvendt mere specifikke oplysninger, herunder eksempelvis kundens tidligere køb, mængder af køb mv. følger det af j.nr. 2001-212-0057, at afvejningen i almindelighed vil falde ud til kunden. Der foreligger ikke umiddelbart nogen afgørelser, i hvilke interesseafvejningen i sådanne situationer er faldet ud til fordel for virksomheden.

Et vigtigt spørgsmål i forbindelse med overdragelse af kundeoplysninger er, om overdragelsen er omfattet af de særlige markedsføringsregler i DBL § 13 om videregivelse af oplysninger til tredjemand til brug for direkte markedsføring. Reglerne forudsætter en bestemt – og besværlig – procedure for videregivelse af kundeoplysninger til brug for direkte markedsføring. Det afgørende for anvendelse af DBL § 13 er, at videregivelsen af oplysningerne er sket til *brug* for direkte markedsføring. I j.nr. 2001-212-0057 udtalte Datatilsynet, at i en situation, hvor en virksomhed sælger produktionsapparat mv. med tilhørende kundedatabase og i øvrigt ikke selv beholder en kopi af databasen til selvstændigt brug til de formål, oplysningerne var indsamlet, vil der være tale om, at aktiviteten videreføres af den erhvervende virksomhed og at aktiviteten

¹⁸³ Se i den retning Datatilsynet, *Vejledning om databeskyttelse i forbindelse med ansættelsesforhold*, 2018, s. 23

ophører i den sælgende virksomhed. Tilsynet udtalte videre, at selvom det er sandsynligt, at den erhvervende virksomhed vil benytte oplysningerne i kundedatabasen til at rette henvendelse til kunderne i markedsføringsøjemed, er det i forbindelse med en virksomhedsoverdragelse typisk fortsættelsen af aktiviteten og ikke markedsføringen i sig selv, der har været formålet med overdragelsen. Derfor vil de særlige markedsføringsregler ikke finde anvendelse.

Datatilsynet har også behandlet spørgsmålet i en konkret sag, j.nr. 2010-212-0057. Sagen vedrørte en registreret, der klagede over SATS Danmark A/S' videregivelse af oplysninger om ham til Fresh Fitness A/S. SATS havde via e-mail informeret deres medlemmer om, at SATS' træningscenter på Amager ville lukke, og medlemmerne blev i den forbindelse tilbudt medlemskab hos Fresh Fitness. Klager ønskede ikke at være medlem af Fresh Fitness og skrev derfor til SATS' e-mailadresse og oplyste, at han ønskede at afmelde sit medlemskab samt anmodede om, at hans medlemsoplysninger blev slettet. SATS modtog ikke e-mailen, idet der ikke kunne modtages e-mails på adressen. Efter lukningen overdrog SATS Amager sin medlemsdatabase til Fresh Fitness, hvori indgik oplysninger om medlemmernes navne, adresse og øvrige kontaktoplysninger samt kontooplysninger. Klagers oplysninger blev ligeledes overdraget. Umiddelbart efter overdragelsen af medlemslisten modtog klager nyhedsbrev og opkrævninger for betaling af medlemskab fra Fresh Fitness.

Tilsynet fandt, at på trods af, at klager umiddelbart efter videregivelsen modtog nyhedsbreve fra Fresh Fitness, så var formålet med videregivelsen overtagelsen og den efterfølgende administration af kundeforholdet og ikke markedsføringen i sig selv. Markedsføringsreglerne fandt derfor ikke anvendelse.

Datatilsynet nåede frem til det modsatte resultat i den under afsnit 8.3.2. omtalte afgørelse, j.nr. 2009-212-0145, om Sterling Air A/S' køb af kundedatabase og andre aktiver. Efter Sterling Air A/S' egne oplysninger var formålet med overdragelsen af kundedatabasen alene markedsføringsmæssigt. Datatilsynet fandt, at da formålet med overdragelsen af kundedatabasen var markedsføring og ikke at videreføre Sterling Airlines A/S' aktiviteter, fandt de særlige markedsføringsregler anvendelse.

Sagerne viser, at selvom udgangspunktet er, at overdragelse af kundedatabase sammen med andre aktiver ikke vil være omfattet af de særlige markedsføringsregler, vil en konkret vurdering stadig kunne føre til et andet resultat. Der må således i tvivlstilfælde ses på formålet med overdragelsen af kundedatabasen isoleret set. Overdrages kundedatabasen således som det eneste aktiv, vil markedsføringsreglerne alligevel ikke finde anvendelse, såfremt formålet med overdragelsen isoleret set ikke var markedsføring. Er formålet med overdragelse af kundedatabasen alene markedsføringsmæssigt, vil markedsføringsreglerne finde anvendelse uanset om databasen overdrages sammen med andre aktiver.

Såfremt det efter en konkret vurdering findes, at de særlige markedsføringsregler finder anvendelse, må target overholde procedurereglerne i DBL § 13. Efter DBL § 13, stk. 1 må en virk-

somhed ikke videregive oplysninger til en anden virksomhed til brug for markedsføring, medmindre den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke i overensstemmelse med MFL¹⁸⁴ § 10. Efter DBL § 13, stk. 2 kan videregivelse dog ske uden samtykke, hvis der er tale om generelle kundeoplysninger, der danner grundlag for inddeling i kundekategorier og betingelserne for den almindelige interesseafvejning er opfyldt. Endeligt følger det af stk. 3, at stk. 2 ikke kan danne grundlag for behandling af følsomme oplysninger. Disse bestemmelser er en videreførelse af gældende ret fra PDL § 6, stk. 2-4.¹⁸⁵ Således bør Datatilsynets praksis tillige kunne videreføres.

Såfremt det ikke er muligt eller ikke er ønskeligt at opnå samtykke til overdragelsen, vil targetvirksomheden være nødsaget til at støtte ret på DBL § 13, stk. 2, altså interesseafvejningen. Det følger af bemærkningerne til § 13 i forarbejderne i DBL at udtrykket ”almindelige kundedata” skal forstås eksempelvis som kundens navn, adresse, køn og alder, om kunden er husejer, bil-ejer, computerejer mv. Herudover kan også indgå oplysninger om, at der er tale om en kunde til fritidsartikler, baby- og småbørnsartikler, vin og spiritus mv. Fælles for disse oplysninger er, at de alene tjener til at virksomheden kan inddele kunden i et kundekatalog, da det blot vedrører almindelige personoplysninger samt generelt afgrænsede varegrupper.

Til gengæld vil det ikke være muligt uden samtykke at videregive mere detaljerede kundeoplysninger eller forbrugsmønstre, eksempelvis om kundens bil er købt på kredit eller hvor meget vin og spiritus kunden køber. Dette uanset at det ikke i sig selv afslører, om kunden har et alkoholmisbrug. Denne fortolkning blev anvendt i j.nr. 2009-212-0145 hvor Datatilsynets fandt at:

”[f]or så vidt angår oplysninger om fornavn, efternavn, adresse, postnummer, land, lufthavn ved hjemmet, e-mailadresse, telefonnummer, køn, sprogkode samt oplysning om, at vedkommende har købt en flyrejse med Sterling Airlines A/S, er der efter Datatilsynets opfattelse tale om generelle kundeoplysninger som nævnt i [DBL § 13, stk. 2].

(...)

Vedrørende oplysningerne i kundedatabasen om afrejselufthavn (fløjen rute) og destinationslufthavn (fløjen rute) er det Datatilsynets opfattelse, at en videregivelse af disse oplysninger ikke kan ske uden samtykke.

Datatilsynet finder således, at de nævnte oplysningstyper - afrejselufthavn (fløjen rute) og destinationslufthavn (fløjen rute) - kan sidestilles med oplysninger om tidligere køb. Datatilsynet finder derfor, at der ikke er tale om generelle kundeoplysninger, som kan videregives i medfør af [DBL § 13, stk. 2].”

Er der alene tale om generelle kundedata, vil disse kun kunne overføres uden samtykke, såfremt det sker i overensstemmelse med interesseafvejningen i DBF art. 6, stk. 1, litra f, jf. DBL § 13,

¹⁸⁴ Lov nr. 426 af 3. maj 2017

¹⁸⁵ Lovforslag, L 68, afsnit 2.3.9.3 samt de specielle bemærkninger til § 13

stk. 2. Det følger af forarbejderne til bestemmelsen, at henvisningen til DBF art. 6, stk. 1, litra f med udtrykket ”medmindre den registreredes interesser (...) går forud herfor”, skal forstås således, at udgangspunktet er, at interesseafvejningen vil falde til virksomhedens fordel og at kundens interesser kun i konkrete tilfælde undtagelsesvist kan tale imod. Forarbejderne nævner som eksempel, at en virksomhed har oplyst til sine kunder, at deres data ikke vil blive gjort til genstand for videreoverdragelse. Ønsker virksomheden alligevel senere at videreoverdrage oplysningerne, vil kundernes interesse i dette tilfælde tale imod. I en sådan situation vil kundedata kun kunne videregives med samtykke. Dette eksempel blev gentaget i j.nr. 2009-212-0145.

Såfremt videregivelsen støttes på en interesseafvejning, følger det af DBL § 13, stk. 4, at target, forinden overdragelsen, skal undersøge i CPR om forbrugeren har frabedt sig henvendelser i markedsføringsøjemed. I bekræftende fald må oplysningerne ikke videregives til dette formål, jf. DBF art. 23, stk. 3.¹⁸⁶ Det samme gælder naturligvis, hvis kunden tidligere har gjort indsigelse mod direkte markedsføring overfor target.¹⁸⁷ Såfremt kunden ikke har frabedt sig henvendelser skal virksomheden forinden videregivelsen informere kunden om vedkommendes indsigelsesret, jf. DBF art. 21, stk. 4, sammenholdt med art. 13, stk. 3 om oplysningspligt ved viderebehandling til et andet formål end det oprindelige.¹⁸⁸

Datatilsynet udtalte slutteligt, at de særlige markedsføringsregler kun gælder for oplysninger om forbrugere. Oplysninger om enkeltmandsvirksomheder, interessentskaber og – i de tilfælde, de er omfattet – kapitalselskaber kan således videregives efter art. 6, stk. 1, litra f.

9. Konklusion

Grundbegreberne, der er afgørende for behandlingen af personoplysninger ved virksomhedsoverdragelse, har kun i meget begrænset omfang ændret sig med indførelsen af DBF. Det materielle anvendelsesområde, behandlingsbegrebet og vurderingen af rollen som enten dataansvarlig eller databehandler er i det hele en videreførelse af gældende ret under PDL. Ligeledes er opdelingen mellem følsomme og ikke-følsomme oplysninger opretholdt. Semifølsomme oplysninger er imidlertid begrænset til udelukkende at vedrøre straffbare forhold. Behandlingshjemlerne for disse oplysninger er i høj grad identiske med PDL. Imidlertid er behandlingen for følsomme oplysninger udvidet, idet følsomme oplysninger nu kan videregives, hvis det er nødvendigt for at overholde arbejdsretlige forpligtelser.

Under forhandlingsfasen vil sælgers mulighed for at videregive oplysninger til køber gennem datarummet være begrænset. F.s.v. angår almindelige oplysninger vil sælger kunne støtte ret på samtykke efter DBF art. 6, stk. 1, litra a og interesseafvejningen efter litra f. Interesseafvejningen vil som udgangspunkt falde ud til fordel for sælger, henset til oplysningernes karakter samt at sælger og køber har en legitim forretningsmæssig interesse i videregivelsen. F.s.v. angår følsomme oplysninger vil sælger som altovervejende hovedregel kun kunne støtte ret på samtykke fra den registrerede. Betingelsen om, at samtykket skal være informeret vil imidlertid medføre et brud på pligten om hemmeligholdelse, som sælger og køber ofte er underlagt under

¹⁸⁶ Id., de specielle bemærkninger til § 13

¹⁸⁷ Hansen og Lundgren, 2019, s. 103

¹⁸⁸ Lovforslag, L 68, afsnit 2.4.3.6

forhandlingen. Slutteligt kan semifølsomme oplysninger videregives enten ved samtykke eller såfremt sælgers interesse klart overstiger den registreredes. Idet semifølsomme oplysninger efter DBL – modsat PDL – kun vedrører strafferetlige oplysninger, er sidstnævnte mulighed formentlig væsentligt begrænset.

Herudover vil DBF art. 5, stk. 1, litra b og c begrænse videregivelse af oplysninger yderligere. Sælger kan derfor kun videregive oplysninger, der er nødvendige for undersøgelsesfasen og kun i det omfang, det ikke strider imod det formål, efter hvilket oplysningerne oprindeligt blev indsamlet. Denne vurdering vil afhænge af oplysningstypen og hvor langt henne i forhandlingerne, parterne er nået. Som udgangspunkt vil følsomme og semifølsomme oplysninger ikke være nødvendige for formålet og bør derfor anonymiseres. Herudover kan køber udelukkende bruge oplysningerne til vurdering af target.

I forhandlingsfasen er det tillige vigtigt, at DBF sætter begrænsninger i forhold til due diligence-rapporter udarbejdet af købers rådgivere. Det må antages, at såfremt sælger lovligt kunne videregive oplysninger til købers rådgiver efter eksempelvis interesseafvejningen, vil rådgiveren efter samme hjemmel kunne videregive oplysningerne til køber. Imidlertid sætter DBF art. 5, stk. 1, litra c begrænsninger i forhold til, hvad der er nødvendigt for køber. Formålet med rapporten er at give køberen et overblik over de væsentligste punkter vedrørende target. Enhver oplysning, der ikke er nødvendig for dette formål, bør derfor ikke indgå i rapporten. Købers rådgivere bør derfor udvise tilbagehold med at inkludere personoplysninger i rapporten.

Såfremt parterne når frem til en aftale, er det afgørende i hvilket omfang, sælger kan overføre oplysninger om ansatte, kunder mv. til køber. Ud fra Datatilsynets praksis vil anvendelsen af DBF afhænge af overdragelsesformen. Ved aktieoverdragelse, hvor køber fortsætter aktiviteten og sælger mister adgang til oplysningerne, vil der efter Tilsynets praksis være tale om persondataretlig succession, idet oplysningerne bliver i virksomheden. Derfor vil DBF ikke finde anvendelse. Det samme vil være tilfældet ved overdragelse af en personligt ejet virksomhed.

Datatilsynet har i efterfølgende udtalelser vurderet, at overdragelse af oplysninger gennem fusion ligeledes vil være en persondataretlig succession. Dette er dog betinget af, *at* hele den overdragende virksomheds aktivitet overdrages, *at* den modtagende virksomhed viderefører aktiviteten og *at* den overdragende virksomhed efterfølgende opløses. Datatilsynet har også udtalt, at dette vil være tilfældet ved aktivoverførsel. Omvendt vil der være tale om videregivelse, såfremt der kun overdrages en del af virksomhedens aktivitet.

For delspaltning har Datatilsynet udtalt, at udgangspunktet er, at der sker en videregivelse, hvorfor DBF finder anvendelse. Undtagelsesvist kan der dog forekomme succession *hvis* kundeforholdet overgår, *hvis* de overdragende aktiver videreføres, *hvis* den overdragende division er selvstændig, afgrænset og står alene og *hvis* formålet med overdragelsen alene er omstruktureringer. Selvom Datatilsynet umiddelbart er af en anden opfattelse, må det derfor vurderes, at delspaltning med henblik på efterfølgende salg ikke vil betegnes som succession. Hvorvidt der foreligger succession ved fuldstændig spaltning, må bero på de samme momenter som ved delspaltning.

Såfremt der ikke foreligger succession ved virksomhedsoverdragelsen, kræver videregivelsen hjemmel i DBF.

Ved medarbejderoplysninger vil der være vid adgang til at overdrage oplysningerne. Dette følger af, at køber efter VOL indtræder i alle rettigheder og forpligtelser overfor medarbejderne. Køber kan således få alle oplysninger udleveret, der er indsamlet efter DBF art. 6, stk. 1, litra b og c samt art. 9, stk. 1, litra b og f. Køber vil også som altovervejende hovedregel kunne få udleveret oplysninger indsamlet efter DBF art. 6, litra f. Alle oplysninger, der er indsamlet på baggrund af samtykke, vil imidlertid kun kunne udleveres ved nyt samtykke.

F.s.v. angår kundeoplysninger, vil muligheden for videregivelse afhænge af oplysningernes karakter og formålet med overdragelsen. Såfremt køber agter at videreføre sælgers aktivitet, vil køber som altovervejende hovedregel kunne få generelle oplysninger udleveret efter interesseafvejningen i DBF art. 6, stk. 1, litra f. Undtagelsesvist vil køber efter omstændighederne også kunne få udleveret mere detaljerede købsoplysninger.

Hvis køber imidlertid alene agter at benytte kundeoplysningerne til markedsføring, skal sælger overholde de i DBL særlige markedsføringsregler. Hvorvidt reglerne finder anvendelse, beror på en konkret vurdering, men der kan skeles til, om kundedatabasen overføres sammen med andre aktiver. Markedsføringsreglerne gør videregivelsen særligt kompliceret, idet oplysninger, der ikke overføres ved samtykke fra den registrerede skal overholde særlige procedureregler. Dette indebærer bl.a., at sælger skal undersøge i CPR, om den individuelle registrerede har frabedt sig markedsføring. Derudover følger det af reglerne, at sælger kun kan overføre generelle kundeoplysninger. Der gælder dermed et forbud mod at videregive eksempelvis købshistorik.

10.Litteraturliste

Bøger

Blume, Peter, *Juridisk metodelære*, 5. udgave, 1. oplag, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2010

(Citeret: *Blume, 2010*)

Blume, Peter, *Den nye persondataret*, 2. udgave, 1. oplag, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2018

(Citeret: *Blume, 2018*)

Blume, Peter og Kristiansen, Jens, *Persondataret i ansættelsesforhold*, 1. udgave, 1. oplag, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2011

(Citeret: *Blume og Kristiansen, 2011*)

Evald, Jens, *Juridisk teori, metode og videnskab*, 2. udgave, 1. oplag, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2020

(Citeret: *Evald, 2020*)

Fenger, Niels, *Forvaltningsloven med kommentarer*, 1. udgave, 1. oplag, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2014
(Citeret: *Fenger, 2014*)

Hansen, Johannus Egholm og Lundgren, Christian, *Køb og salg af virksomheder*, 6. udgave, 1. oplag, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2011
(Citeret: *Hansen og Lundgren, 2019*)

Klingsten, Mette, *Ansættelsesretlige aspekter af virksomhedsoverdragelse*, 2. udgave, 1. oplag, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2016
(Citeret: *Klingsten, 2016*)

Krejler, Søren P. og Pontoppidan, Caroline, *Due Diligence i praksis – med fokus på finansielle og juridiske forhold*, 1. udgave, 1. oplag, Karnov Group Denmark, 2011
(Citeret: *Krejler og Pontoppidan, 2011*)

Munck, Noe og Fode, Carsten, *Valg af selskabsform og omstrukturering af selskaber*, 4. udgave, 1. oplag, Karnov Group, 2016
(Citeret: *Munck og Fode, 2016*)

Nielsen, Kristian Korfits og Lotterup, Anders, *Databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven med kommentarer*, 1. udgave, 1. oplag, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2020
(Citeret: *Nielsen og Lotterup, 2020*)

Pedersen, Line Budtz og Schaumburg-Müller, Peer, *Databeskyttelse i arbejdsretten – fra jura til praksis*, 1. udgave, 1. oplag, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2019
(Citeret: *Pedersen og Schaumburg-Müller, 2019*)

Waaben, Henrik og Nielsen, Kristian Korfits, *Lov om behandling af personoplysninger – med kommentarer*, 3. udgave, 1. oplag, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2015
(Citeret: *Waaben og Nielsen, 2015*)

Artikler

ET.2018.32, Blume, Peter og Motzfeldt, Hanne Marie: *Databeskyttelsesretten på afveje? - om den dataansvarlige og databehandleren*
(Citeret: *Blume og Motzfeldt, ET.2018.32*)

Hesgaard, Nicolai, *Ansættelsesretlig due diligence i HR JURA Magasinet*, 2. nummer, efterår 2012
(Citeret: *Hesgaard, HR JURA Magasinet, 2012*)

U.2019B.69, Nielsen, Jesper Løffler og Larsen, Anne: *Persondatarettens legaldefinitioner - »Dataansvarlig«, »databehandler«, »personoplysninger«, »behandling« og »register«*
(Citeret: *Nielsen og Larsen, U2019B69*)

Aaes-Jørgensen, Elsebeth og Hansen, Jens Harkov, *Persondataloven i virksomhedsoverdragel-
sessituationen* i HR JURA Magasinet, 2. nummer, efterår 2012
(Citeret: *Aaes-Jørgensen og Hansen, HR JURA Magasinet, 2012*)

Praksis

EU-Domstolen

Sag C-14/83, *von Colson*

Sag C-287/86, *Landsorganisationen i Danmark for Tjenerforbundet i Danmark v. Ny Mølle
Kro*

Sag C-319/94, *Dethier Équipement*

Forenede sager C-465/00, C-138/01 og C-139/01, *Österreichischer Rundfunk*

Sag C-101/01, *Lindqvist*

Sag C-478/03, *Celtec Ltd v. Astley*

Forenede sager C-92/09 og C-93/09, *Volker und Markus Schecke og Eifert*

Sag C-342/12, *Worten*

Sag C-201/14, *Smaranda Bara*

Sag C-25/17, *Jehovan todistajat*

National ret

U 1983.939 V

Østre Landsrets afgørelse i B-653-07

U 2018.471 H

Datatilsynet

Dt.s. j.nr. 2000-210-0002

Dt.s. j.nr. 2001-24-0014

Dt.s. j.nr. 2001-212-0057

Dt.s. j.nr. 2003-42-0641

Dt.s. j.nr. 2003-216-0142

Dt.s. j.nr. 2003-233-0028

Dt.s. j.nr. 2004-216-0203

Dt.s. j.nr. 2005-214-0107

Dt.s. j.nr. 2005-322-0068

Dt.s. j.nr. 2006-42-1061

Dt.s. j.nr. 2007-321-0047

Dt.s. j.nr. 2008-233-0090

Dt.s. j.nr. 2009-212-0145

Dt.s. j.nr. 2010-212-0315

Dt.s. j.nr. 2010-313-0384

Dt.s. j.nr. 2012-212-0032

Dt.s. j.nr. 2013-212-0137

Dt.s. j.nr. 2016-24-0155

Dt.s. j.nr. 2019-211-3061

Dt.s. j.nr. 2019-211-3326

Hollandsk Registertilsyn
Registratiekamer, kenmerk 98.V.0525.01

Vejledninger

EEDBR

EEDBR, *Guidelines 5/2020 on consent under Regulation 2016/679*

Artikel 29-gruppen

WP169, Opinion 1/2010 on the concepts of "controller" and "processor"

WP203, Opinion 03/2013 on purpose limitation

WP217, Opinion 06/2014 on the notion of legitimate interests of the data controller under Article 7 of Directive 95/46/EC

WP260, rev. 01, Guidelines on transparency under Regulation 2016/679

Datatilsynet

Datatilsynets nyhedsbrev af 2. februar 2008 "Overdragelse af oplysninger"

Datatilsynets årsberetning, 2010

Datatilsynet, *Vejledning om databeskyttelse i forbindelse med ansættelsesforhold*, 2018

Datatilsynet og Justitsministeriet, *Vejledning om dataansvarlige og databehandlere*, 2018

Andet

Advokatsamfundets vejledning, *Advokatens behandling af personoplysninger*, 2019

Lovgivning

EU

2012/C 326/02, Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder

Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger

Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse)

National

Lov nr. 111 af 21. marts 1979, Lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse, som senest ændret ved lov nr. 441 af 7. juni 2001

Lov nr. 286 af 24. april 1996 om brug af helbredsoplysninger mv. på arbejdsmarkedet

Lov nr. 429 af 31. maj 2000, Lov om behandling af personoplysninger, som senest ændret ved lov nr. 410 af 27. april 2017

Lov nr. 539 af 24. juni 2006, Lov om visse procedurespørgsmål i kommunalreformen

Lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014, Bekendtgørelse af forvaltningsloven

Lovbekendtgørelse nr. 1349 af 16. december 2016, Bekendtgørelse om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet mv.

Lov nr. 426 af 3. maj 2017, Lov om markedsføring

Lov nr. 502 af 23. maj 2018, Lov om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven)

Lovbekendtgørelsen nr. 763 af 23. juli 2019, Bekendtgørelse af lov om aktie- og anpartsselskaber (selskabsloven)

Forarbejder

Betænkning 1345/1997

Forslag til lov nr. 429 af 31. maj 2000, lovforslag nr. 147, FT 1999/00

Betænkning 1516/2010

Betænkning 1565/2017

Forslag til lov nr. 502 af 23. maj 2018, lovforslag nr. 68, FT 17/18